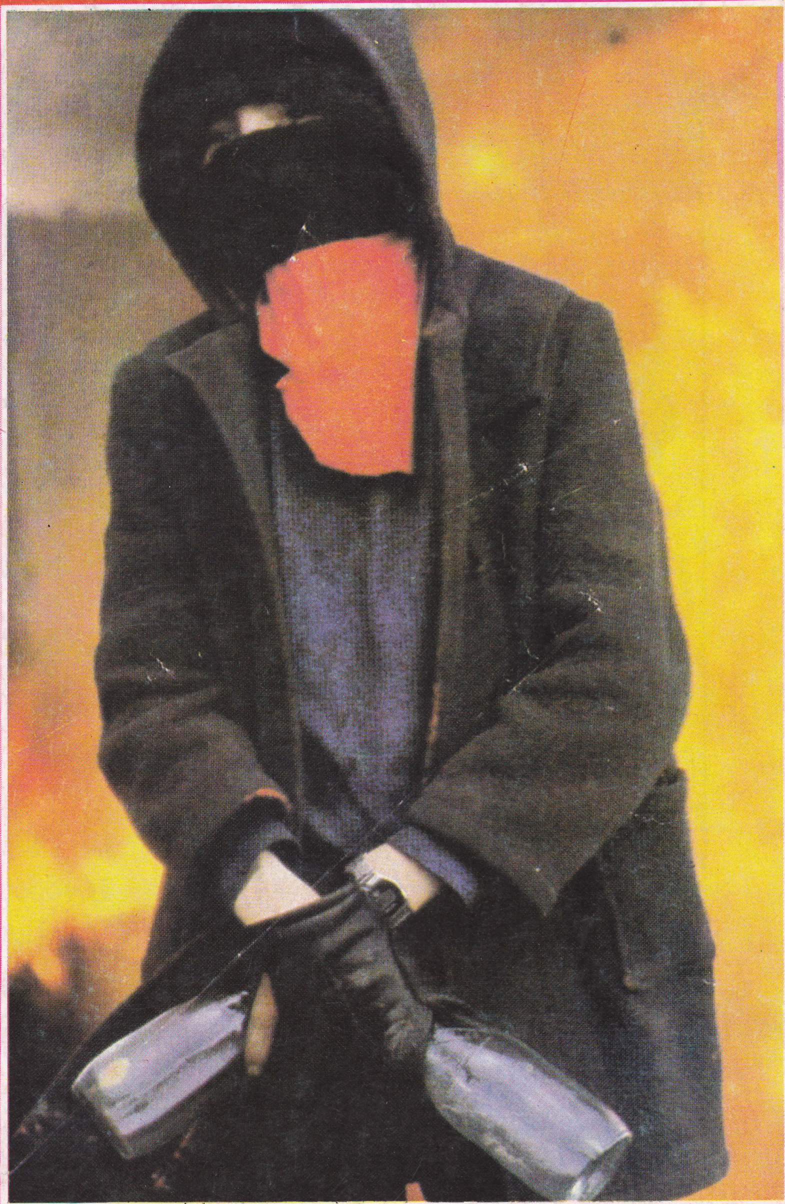
δρχ. 200 τευχος 15

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

δρχ. 200 τευχος 16

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ: ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»
Χρήστος Χαρίτος

ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΑΣ
Αλέξης Βούλγαρης

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ - ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ
Ανδρέας Βούλγαρης

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

Το καλοκαιράκι αποτελεί πλέον μία ωραία ανάμνηση για τους περισσότερους από εσάς. Αυτόν τον μήνα ξανανοίγουν τα σχολεία, τα Πανεπιστήμια, επιστρέφουμε στις επαγγελματικές μας υποχρεώσεις.

Εμείς για να λέμε την αλήθεια δεν καταλάβαμε καλοκαίρι. Οι υποχρεώσεις του περιοδικού μας κράτησαν στην Αθήνα, εκτός από μερικούς από εμάς, που αναγκάσθηκαν πάλι για τις ανάγκες του περιοδικού, να ταξιδέψουν στο εξωτερικό. Πήραμε συνεντεύξεις από επώνυμα διεθνώς ονόματα του κινήματός μας, πράγμα που ήθελε πολύ «τρέξιμο». Οι συνεντεύξεις αυτές θα παρουσιαστούν στο άμεσο μέλλον, κάνοντας αρχή από το επόμενο τεύχος. Το κυριώτερο όμως από όλα ήταν η κατοχύρωση της οικονομικής ανεξαρτησίας του περιοδικού μας, πράγμα που μας επέτρεψε αυτό το τεράστιο, από οικονομικής απόψεως, ποιοτικό άλμα. Τελειώνοντας θέλουμε να ευχαριστήσουμε θερμά όλους τους επώνυμους και ανώνυμους εθνικιστές συντρόφους για την βοήθεια που μας προσφέρουν. Πάνω από όλους όμως θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους τους μη εθνικιστές φίλους του περιοδικού για την τεράστια τους υλική και ηθική προσφορά. Πράγματι είναι κάτι το μοναδικό, το ασύληπτο θα λέγαμε, ένα ακραιφνή εθνικιστικό περιοδικό, να βοηθιέται από ανθρώπους που μας χωρίζουν μεγάλες σε πολλά σημεία ιδεολογικές διαφορές. Προς όλους αυτούς από όλους εμάς ένα μεγάλο **ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.**

Σεπτέμβριος 1988

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΕΩΝ:
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΑΛΛΑ ΜΕΣΑ

Το αντάρτικο πόλεων είναι μια νέα ορολογία που άρχισε να μπαίνει σταδιακά στη ζωή μας από τα μέσα της δεκαετίας του '60. Εκατοντάδες σελίδες σ' όλα τα περιοδικά του κόσμου έχουν αφιερωθεί μαζί μ' ατέλειωτες συζητήσεις στην τηλεόραση, για το αντάρτικο πόλεων. Η κοινή γνώμη κι ο λαός έχει διχασθεί. Τελικά τι είναι ένας αντάρτης των πόλεων; Δολοφόνος, στυγνός φονιάς, «τρομοκράτης», ή μήπως λαϊκός αγωνιστής, επαναστάτης κι ασυμβίβαστος; Η απάντηση δύσκολη κι υποκειμενική. Η ερώτηση εξ άλλου μπορεί να τροποποιηθεί και να γίνει αρκετά καυτή. **Ποιός είναι τελικά το θύμα και ποιός ο θύτης;** Μήπως ο θάνατος του Άλντο Μόρο απ' τις «Ερυθρές Ταξιαρχίες» και του Αλ Αθανασιάδη απ' τη 17Ν δεν είναι «δολοφονίες» αλλά **«κάθαρση»** Τα ερωτήματα περιμένουν τις απαντήσεις τους...

Α. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Η δεκαετία του '60 είναι οριακή για την ανάπτυξη του αντάρτικου των πόλεων. Τα επαναστατικά υποκείμενα της εποχής, ο εργάτης κι ο φοιτητής, έχουν έρθει σ' άμεση σύγκρουση με το συντηρητικό κατεστημένο της Ευρώπης. Η γενιά που γεννήθηκε μετά τον πόλεμο έχει μια τεράστια ενεργητικότητα μέσα της, είναι φορέας επαναστατικής δράσεως. Αλλά προσοχή, πάντα επαναστατικής **πολιτικής** δράσεως. Ο ένοπλος αγώνας δεν έχει γεννηθεί στο μυαλό ορισμένων ακόμα...

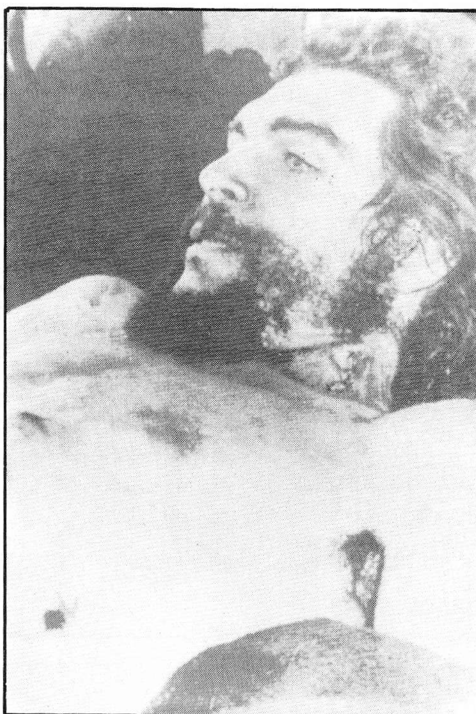
Το λαϊκό κίνημα της εποχής, πιστεύει ότι ο αγώνας θα δικαιωθεί μέσα από τις μάχες που θα δοθούν στα πανεπιστήμια, στα συνδικάτα, στους μαζικούς κοινωνικούς χώρους. Την ίδια εποχή η εργατική τάξη θα δεχτεί τη μεγάλη επίθεση του κεφαλαίου. Οι Νέοι Κανόνες Παραγωγικότητας του Φορντ θα προσπαθήσουν να συνθλίψουν τους εργάτες μέσα στους χώρους παραγωγής, τα εργοστάσια. Το πλήγμα είναι μεγάλο. Ο πραγματικός χρόνος εργασίας ανεβαίνει κατακόρυφα, η «αστυνόμευση» της παραγωγής γίνεται δυνατή, οι εργάτες παύουν να «ελέγχουν» το προϊόν και τους ρυθμούς εργασίας. Ο εργάτης τεχνίτης αρχίζει να πεθαίνει, ο εργάτης-μάζα ο ανειδίκευτος να γεννιέται, ο κοινωνικός εργάτης να προβάλλει στον ορίζοντα. Τα παραδοσιακά ΚΚ εγκλωβισμένα στο σταλινισμό τους δεν μπορούν να συμμετάσχουν στους αγώνες που δίνονται ενάντια στις νέες εργασιακές σχέσεις. Οι διασπάσεις ακολουθούν η μία την άλλη. Στην Ιταλία όπου το κομμουνιστικό και το εθνικιστικό κίνημα έχουν μεγάλη παράδοση, έχουμε τη δημιουργία του εργατισμού, ενός δυναμικού μαρξιστικού σχηματισμού, την έκδοση των «Κόκκινων Τετραδίων», και την ίδρυση το 1956 της ORDINE NUOVO από πρώην μέλη του MSI.

Απ' αυτές τις δύο οργανώσεις, οι οποίες λειτούργησαν ως μαγιά ξεπήδησαν οι ερυθρές ταξιαρχίες, η TERZA POSIZIONE, οι NUCLEI ARMATI REVOLUZIONARI.

Ο Μάης του '68 θα σπάσει το φράγμα που χώριζε τον επαναστατικό πολιτικό αγώνα από τον ένοπλο. Ο Μάης του '68 είχε πάρει πάνω του όλες τις ελπίδες του λαϊκού κινήματος. Στη Γαλλία τα πάντα είχαν παραλύσει. Οι δρόμοι δεν ήταν για να περπατάς, αλλά για ν' αγωνίζεσαι ενάντια στο σύστημα. Η πολιτική του Ντε Γκωλ δείχνει να πνίγει μια γεννιά φοιτητών κι εργατών. Η Γαλλία είναι μόνο ένας κρίκος της αλυσσίδας έστω κι ο μεγαλύτερος. Στην Ιταλία οι απεργίες, έχουμε τον Ιταλικό Μάη, έχουν σταματήσει την κοινωνική κι οικονομική ζωή της χώρας. Στη Γερμανία, στα πανεπιστήμια, οι φοιτητές δίνουν τη δική τους μάχη με το κατεστημένο. Στην Αμερική έχουμε την αντι-ιμπεριαλιστική εκστρατεία για το Βιετνάμ, στα περισσότερα πανεπιστήμια χάος.

Τρεις μαύροι βγαίνουν με τα όπλα στους δρόμους του Μπερκλεϋ, έχουμε τη γέννηση του κόμματος των Μαύρων Πανθήρων. Το επαναστατικό υποκείμενο σ' όλη του τη δόξα. Η δολοφονία του Τσε Γκεβάρα δεν πτοεί τον αγώνα αλλά τον πεισματώνει. Στα Γαλλικά πανεπιστήμια ακούγεται μονότονα το σύνθημα: «**Ένας, δύο, Τσε, Χιλιάδες Τσε**»!

Κομαντάντε Ερνέστο Τσε Γκεβάρα: ΠΑΡΩΝ

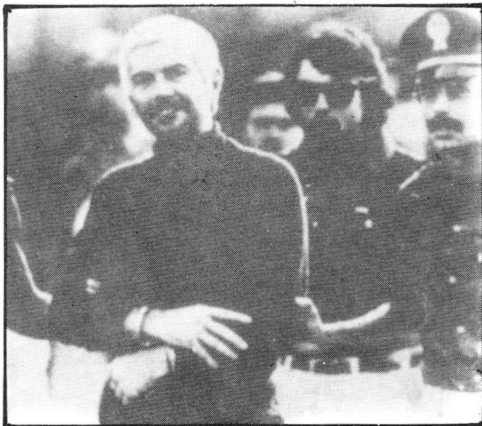
Η μεγάλη Πολιτιστική προλεταριακή επανάσταση του Μάο, συγκλονίζει όλο τον κόσμο. Όλοι αρχίζουν να πιστεύουν στη γέννηση της νέας κομμούνας. Ήδη στη Σαγγάη το όνειρο έγινε πραγματικότητα.

Βλέπουμε ότι όλες οι ελπίδες έχουν πέσει στο Μάη του '68. Η επανάσταση για τους πρωτεργάτες του ήταν κάτι το εφικτό. Τι έμεινε από το Μάη είναι σ' όλους γνωστό. Το μόνο που έγινε η μόνη αλλαγή που επήλθε, είναι η σταδιακή άνοδος της σοσιαλδημοκρατίας κι η υποχώρηση των χριστιανοδημοκρατών.

Οι επαναστάτες του Μάη βλέπουν αμήχανοι τα ερείπια της υποτιθέμενης επανάστασης. Οι σκουπιδιάρηδες στους δρόμους του Παρισιού μαζεύουν με δυσφορία τις επαναστατικές προκηρύξεις απ' τους δρόμους, και μαζί μ' αυτές τα όνειρα, τις ελπίδες τον αγώνα μιας μερίδας ανθρώπων. Μετά απ' τα όνειρα η απελπισία. Ξανά αγώνας στην ίδια βαλτωμένη αστική κοινωνία. Η κούραση αρχίζει όμως να βαραίνει τους ώμους μιας ομάδας επαναστατών. Δεν έχουν το ηθικό σθένος να ξανακάνουν τον ίδιο πολιτικό αγώνα, να ξα-

ναρχίσουν απ' την αρχή. Γνωρίζουν από πριν ότι δεν «πρόκειται» να καταλήξει πουθενά. Μια μερίδα απ' αυτούς συμβιβάστηκε σ' ορισμένες αστικές διεκδικήσεις, αφήνοντας την επανάσταση στους «τρελούς», άλλη κάθησε στα σπίτια της προσπαθώντας να ξεχάσει.

Υπήρξε όμως και μια μερίδα που σιχάθηκε τα πάντα γύρω της. Βαρέθηκε τα κόμματα, τις οργανώσεις, τους «θεσμούς». Αυτά τ' άτομα σκέφτηκαν μέσα τους: *«ώστε το σύστημα δεν πεθαίνει με οδοφράγματα και μολότωφ, δεν πεθαίνει μ' απεργίες και κοινωνικούς αγώνες, δεν πεθαίνει*

Giorgio Freda

Τον Ιούνιο του 1978 το Κομμιτάτο Αλληλεγγύης του Giorgio Freda, εκδίδει ένα βιβλίο 60 σελ. για την υπόθεσή του.

Η υπόθεση ξεκίνησε γιατί ο Freda κυκλοφόρησε το βιβλίο του Γκομπινώ «Η διδασκαλία για τις ανισότητες των ανθρωπίνων φυλών, συνέχισε με το βιβλίο «Ο Διεθνής Εβραίος» του Φορντ «Τα πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών». Μετά από μία σκηνοθεσία του συστήματος κατηγορείται ότι αποπειράθηκε να ληστέψει την Αγροτική Τράπεζα του Μιλάνου το 1969.

Τον Οκτώβριο του 1979 κατηγορείτε από την Ιταλική δικαιοσύνη για οτιδήποτε μπορούσαν να κατηγορήσουν ένα «φασίστα».

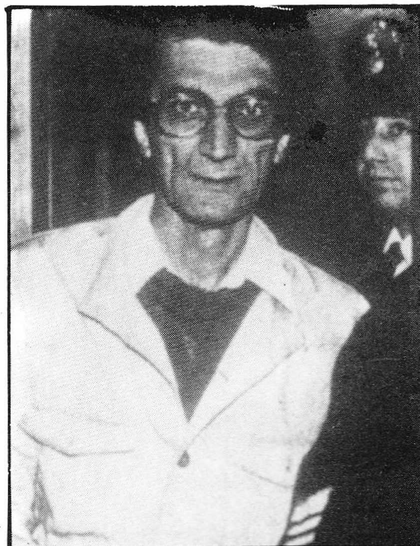
Ο Freda εγκαταλείπει την Ιταλία και φεύγει για την Κόστα Ρίκα. Απαγάγεται από τις μυστικές ιταλικές υπηρεσίες σε συνεργασία με την κυβέρνηση της Κόστα Ρίκα, και οδηγείτε πίσω με ένα στρατιωτικό αεροπλάνο. Η «ευγένεια» του κράτους ήταν εμφανή στον Freda όταν εμφανιστηκε στο αεροδρόμιο του Σαν Χοσέ. Παραβιάστηκε το πολιτικό άσυλο ενός ανθρώπου και η «δημοκρατία» έκανε πως δεν ακούει. Μέχρι «χθες» δεν απεδείχθη τίποτα γι' αυτά που τον κατηγορούν. Κάτι μου θυμίζει, κάτι μου θυμίζει...

Αντόνιο Νέγκρι

Ο Αντόνιο Νέγκρι γεννήθηκε στην Πάντοβα το 1933. Σπούδασε σ' αυτή την πόλη, στο Τύμπιγκεν, την Πίζα, το Παρίσι. Ήταν καθηγητής στο Ινστιτούτο Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου της Πάντοβα. Έγραψε πάνω στην ιστορία της πολιτικής σκέψης, του δικαίου και της γαλλικής και γερμανικής φιλοσοφίας.

Στα τέλη της δεκαετίας του 50 είναι ενεργό μέλος της αριστεράς του Ιταλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος. Δημιουργεί μαζί με τους Παντσιέρι, Τρόντι κ.λπ. τα **Κόκκινα Τετράδια** το 1960, στα οποία συμμετείχε μέχρι το 1963. Στη συνέχεια μαζί με τον Τρόντι και άλλους εκδίδουν το περιοδικό **Classe Operaia - Εργατική τάξη** (1964-1966). Συμμετείχε στα περιοδικά **Contro Piano** (1968), **Potere Operaio** (1969-1973) **(Εργατική εξουσία), Rosso** (1974-1978) (**Κόκκινος,** περιοδικό της Μιλανέζικης αυτονομίας), **Maggazino** (1979). Συμμετέχει επίσης στις επιθεωρήσεις **Aut - Aut** και **Κριτική του Δικαίου.** Ήταν μέλος της καθοδήγησης της Οργάνωσης **Εργατική Εξουσία** και της **Εργατικής Αυτονομίας.**

Τον Απρίλη του 1979 φυλακίστηκε και βρίσκεται ακόμα στη φυλακή, ουσιαστικά χωρίς καμιά κατηγορία. Εκεί έγραψε τα: **«Ο Κομμουνισμός και ο πόλεμος», «Ταξική πολιτική: κινητήρας και μορφή»** και ετοιμάζει μια δουλειά πάνω στο Σπινόζα.

EL GRITO DE LAS BASES ¡¡¡ MUERTE AL SISTEMA!!!

με πολιτικά μέσα. Ωραία, θα πεθάνει τότε με τα Μ-16 και τα 38άρια». **Ο κ. Νέγκρι κι ο κ. Φρέντα έχουν τώρα το λόγο...**

Β. ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Το αντάρτικο των πόλεων έχει πια γεννηθεί. Τ' άτομα που συμμετέχουν σ' αυτό δεν έχουν κανένα πρόβλημα στο να σκοτώσουν ή να πεθάνουν. Στόχοι τους ανάλογα με την περίπτωση δικαστικοί, εθνικιστές, βιομήχανοι, μασόνοι, κομμουνιστές, πολιτικοί. Ας δούμε ορισμένες περιπτώσεις κι ας εξάγουμε ορισμένα συμπεράσματα.

2 Απριλίου 1980. Ο γνωστός αντιφασίστας εισαγγελέας της Ρώμης Μάριο Αμάτο εκτελείται απ' τους Ένοπλους Επαναστατικούς Πυρήνες (NAR). Την άλλη μέρα ο αστικός τύπος κατηγορεί τους φασίστες «εγκληματίες» γι' αυτή τους την ενέργεια. Το ερώτημα παραμένει ακόμα: δολοφονία ή κάθαρση. Τι ήταν όμως ο Αμάτο; Ήταν ένας εισαγγελέας που καταδίκαζε με δύο και περισσότερα χρόνια φυλακή νεαρά παιδιά φασίστες, επειδή μόνο και μόνο, έγραψαν κάποιο σύνθημα πάνω σ' ένα τοίχο. Φανταστείτε να γράψετε ένα σύνθημα σε κάποιο δρόμο της Ελλάδος, οτιδήποτε κι αν είναι αυτό, και να σας στείλουν για δύο χρόνια στον Κορυδαλλό.

Αυτός ήταν ο Αμάτο, κι αυτή η μοίρα του άξιζε. Την τύχη του Αμάτο ακολούθησε ο δικαστικός Occorsio καθώς κι οι Αστυνομικοί Ranco Straullu και Ciriaco di Roma. Σήμερα ο αρχηγός των NAR GIASVA FIORAVANTI βρίσκεται μαζί με τη γυναίκα του και τα περισσότερα μέλη της οργανώσεως στις Ιταλικές φυλακές.

Στα κρίσιμα χρόνια του 1978, οι Ερυθρές Ταξιαρχίες εκτελούν το χριστιανοδημοκράτη Ιταλό πρωθυπουργό Άλντο Μόρο. Το σκηνικό απ' το κατεστημένο το ίδιο.

Τώρα κατηγορούν τους κομμουνιστές «εγκληματίες» γι' αυτή τους την ενέργεια, χωρίς βέβαια να μπαίνουν στον κόπο να γράψουν, ότι ο Μόρο ηγείτο της πλέον διεφθαρμένης απ' τα πολιτικά κι οικονομικά σκάνδαλα, μεταπολεμικής χριστιανοδημοκρατικής κυβερνήσεως. Τι ήταν η εκτέλεση του Μόρο, δολοφονία ή κάθαρση. Την απάντηση τη δίνετε πάντα εσείς. Με-

τά το Μόρο «σειρά» είχαν ο δικαστικός Τζοβάνι Ντ' Ούρσο, καθώς κι ο δεξιός πολιτικός Τσίρο Τσίριλο. Ας μην ξεχνάμε και την απαγωγή του Αμερικάνου στρατηγού Τζαίημς Ντόζιερ, ανωτάτου στρατιωτικού του ΝΑΤΟ στη Βόρεια Ιταλία.

Στην Γαλλία είχαμε πρόσφατα τις δίκες της Άμεσης Δράσης, που εκτέλεσε και τον πρόεδρο της Ρενώ, και τον αγώνα που έκαναν οι δικηγόροι τους για να τους αναγνωρίσουν ως πολιτικούς κρατουμένους. Φυσικά το αίτημά τους απορρίφθηκε. Εδώ δε θεωρούν ως πολιτικούς κρατούμενους τους εθνικιστές αγωνιστές του IRA, θ' αναγνωρίσουν τους αντάρτες των πόλεων;

Δε θέλω να επεκταθώ σ' άλλα παραδείγματα. Τελικά οι αντάρτες των πόλεων είναι «εγκληματίες» ή ήρωες; **Όχι, σίγουρα εγκληματίες δεν είναι.** Ο Αντόνιο Νέγκρι των Ε.Τ. ήταν καθηγητής Πολιτικών Επιστημών στο πανεπιστήμιο της Πάντοβας. Οι αντάρτες των πόλεων δεν είναι άνθρωποι δίχως κουλτούρα. Οι περισσότεροι έχουν μόρφωση πάνω απ' το μέσο πολίτη. Ο καθηγητής της Πολιτειολογίας στο Κάσελ Αικε Χένινγκ, όταν συνάντησε τον εθνικοσοσιαλιστή αντάρτη των πόλεων, Κουρτ Βόλφγκραμ, λίγο πριν να δολοφονηθεί απ' την γερμανική αστυνομία, δήλωσε πως είναι ένας πανέξυπνος νέος που πολύ δύσκολα μπορείς ν' αντιμετωπίσεις σε πολιτική συζήτηση.

Οι αντάρτες των πόλεων κτυπούν πάντα επώνυμα στελέχη του συστήματος. Δεν κτυπούν τον απλό λαό, αλλά τους εκμεταλλευτές του. Στη συνείδηση του απλού

πολίτη πολλές απ' τις ενέργειες των ανταρτών των πόλεων βρίσκουν δικαίωση. **Οι αντάρτες των πόλεων αποτελούν τις περισσότερες φορές τον ένοπλο χέρι της λαϊκής αγανακτήσεως.** Οι χιλιάδες εργά-

τες της Ρενώ μετά τήν εχτέλεση τ' αφεντικού τους, χαμογέλασαν ειρωνικά όταν τα επίσημα συνδικάτα της χώρας τους καταδίκαζαν την πράξη της Άμεσης Δράσης. Αυτοί είχαν άλλη άποψη για το θάνατο τ' αφεντικού τους...

Γ. Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Στίς 2 Αυγούστου 1980 ανατινάχθηκε ο σιδηροδρομικός σταθμός της Μπολώνιας. Κάπου 80 νεκροί κι εκατοντάδες τραυματίες βύθισαν την Ιταλία στο πένθος. Όλος ο κατευθυνόμενος τύπος σε πλήρη συνεργασία με το καπιταλιστικό κατεστημένο της Ιταλίας θέλησε ν' αποδώσει τη σφαγή αυτή στους φασίστες.

Φυσικά καμία απόδειξη δεν παρουσιάστηκε για να στηρίξει αυτή την κατηγορία. Ποιό ήταν το κίνητρο, ποιό το «κέρδος» για τους φασίστες; Τότε ο Τζόρτζιο Αλμιράντε σε συνέντευξή του στον Economist δήλωσε, ότι είναι προβοκάτσια του συστήματος για να εμποδίσει διάσπαση του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος, κι απόσχιση βουλευτών του προς το MSI. Στη δίκη που ακολούθησε καταδικάστηκαν, όχι βέβαια οι φασίστες που δεν είχαν καμία σχέση, αλλά οι μυστικές υπηρεσίες της Ιταλίας που απαρτίζοντο εξ ολοκλήρου από μασώνους.

Αλλά φαίνεται πως αυτή η αλήθεια ενόχλησε κάποιους «γνωστούς κύκλους». Έτσι αποφασίσθηκε αναθεώρηση της δίκης. Στις 11 Ιουλίου του 1988 το δικαστήριο είπε πως *«έκανε λάθος στην προηγούμενή του απόφαση και τα έριξε στους φασίστες αντάρτες των NAR.»* Πάλι καλά που αθωώθηκε ο Πάολο Σιγκνιορέλι. Αξίζει ν' αναφέρουμε ένα κομμάτι απ' την «απολογία» του FIORAVANTI: *«Κύριοι δικαστές στη διάρκεια της ζωής μου σκότωσα δικαστικούς, αστυνομικούς, μασώνους, βιομήχανους. Απλούς πολίτες όμως, όπως τα θύματα της Μπολώνιας ποτέ!»*

Μόναχο 27 Σεπτεμβρίου 1980. Τοποθέτηση βομβών στη γιορτή της μπύρας του Μονάχου είχε ως αποτέλεσμα να σκοτωθούν 13 άτομα. Η αστυνομία έχει έτοιμη από πριν τη λύση. Τη βόμβα την έβαλαν οι νέο-ναζί είπε. Εκείνο πού δεν έχει εξηγήσει ακόμα είναι το λόγο. Φυσικά ο θόρυβος της βόμβας εξυπηρέτησε τα σχέδια κάποιων «αγνώστων», καθώς έχασε τότε τις εκλογές ο ακροδεξιός Γιόζεφ Στράους γι' αυτό ακριβώς το λόγο.

Η προβοκάτσια του συστήματος έχει και συνέχεια. 3 Οκτωβρίου 1980. Βόμβες που έχουν τοποθετηθεί στην οδό Κοπέρνικου **έξω** από την εβραϊκή συναγωγή της Γαλλίας, έχουν ως αποτέλεσμα να σκοτωθούν 4 **Γάλλοι.** Πολύ «βολικές» βόμβες κι εδώ. Η γνωστή για τους «αγώνες» της Σιμόν Βέϊλ ζητάει εν νυχτί όλα τα κεφάλια των Γάλλων εθνικιστών κι εθνικοσοσιαλιστών.

Η αστυνομία γι άλλη μια φορά, η ιστορία

συνεχίζεται, θέλει να τα ρίξει στην Ευρωπαϊκή Εθνικιστική Δέσμη (FNE). Ο αρχηγός της FNE Μαρκ Φρέντρικσεν συνελήφθηκε στο σπίτι του την ώρα που κοιμόταν κι οδηγήθηκε στο τμήμα με τις πυτζάμες χωρίς καν να του έχουνε εξηγήσει τι συμβαίνει. Γνωρίζετε με βάση ποιό ισχυρισμό η αστυνομία κατηγόρησε τη FNE-FANE; Ότι κάποιος τους τηλεφώνησε και τους είπε ότι την ευθύνη της εκρήξεως αναλαμβάνει η FNE. Ποιό γελοία αιτιολογία δεν μπορούσε να βρει η αστυνομία. Δηλαδή η FNE νομιμότατη οργάνωση της Γαλλίας με χιλιάδες μέλη, με γραφεία σ' όλη την επικράτεια, πήρε την ασφάλεια τηλέφωνο, πως δεν πέρασε κι απ' το τμήμα, και δήλωσε πως αυτή έβαλε τη βόμβα. Τι ωραία. Πόσο εύκολα λύνονται όλα τα προβλήματα στις «δημοκρατίες» τους.

Φυσικά κανένα μέλος της FNE δεν καταδικάσθηκε αφού δεν υπήρχαν ούτε και ενδείξεις που να στηρίζουν την κατηγορία. **Όπως και στις άλλες περιπτώσεις έτσι κι εδώ οι εθνικιστές δεν είχαν απολύτως καμία ανάμειξη.**

Τα κέρδη για τους εβραίους μετά απ' αυτή τη «βολική» βόμβα ήταν πολλά. Πρώτον η αστυνομία διέλυσε ως «παράνομη» τη FNE, δεύτερον η εβραϊκή κοινότητα στη Γαλλία επιτέθηκε ενάντια στη Γαλλική κυβέρνηση για τη φιλοαραβική πολιτική της.

Μετά από λίγο καιρό αποκαλύφθηκε ότι τη βόμβα έξω απ' την συναγωγή τοποθέτηση η ίδια η Μοσάντ, η μυστική υπηρεσία του Ισραήλ. Αυτή η είδηση πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων. Ελευθερία λόγου και πληροφορήσεως...

Το γιατί το σύστημα προχώρησε σ' αυτές τις προβοκατόρικες ενέργειες, εκτός απ' τις ανάγκες της στιγμής, δεν είναι δύσκολο να το καταλάβουμε. Ο πρώτος λόγος είναι για να χάσει το ένοπλο επαναστατικό κίνημα τη λαϊκότητα και την αποδοχή που είχε, ο δεύτερος για να κατηγορήσει τους εθνικιστές ως εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου, για να μπορέσει να τους εξοντώσει ευκολότερα.

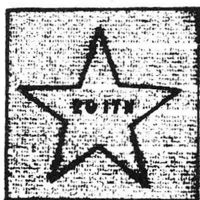
Δ. ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το αντάρτικο των πόλεων στην Ελλάδα γεννήθηκε στις 14 Δεκεμβρίου 1976 με την εκτέλεση του απόστρατου αστυνόμου της ασφάλειας Ευάγγελου Μάλλιου. Την ευθύνη του φόνου ανέλαβε η 17 Νοέμβρη.

Του ΚΥΡ από την «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ»

Στα επόμενα χρόνια εμφανίσθηκαν κι άλλες οργανώσεις, αλλά μόνο η 17 Ν είναι άξια λόγου.

Στις 16 Ιανουαρίου 1980 σειρά έχει ο αστυνόμος των ΜΑΤ Παντελής Πέτρου κι ο οδηγός του Σταμούλης. Στις 15 Νοεμβρίου 1983 ο πλοίαρχος της «Τζασμαγκ» Τζωρτζ Τσάντες. 21 Φεβρουαρίου 1985 ο Νίκος Μομφεράτος εκδότης της «Απογευματινής» 8 Απριλίου 1986 ο βιομήχανος της Χαλυβουργικής Δ. Αγγελόπουλος. 1 Μαρτίου 1988 ο Αλ. Αθανασιάδης-Μποδοσάκης, 28 Ιουνίου 1988 ο ναυτικός ακόλουθος της αμερικανικής πρεσβείας Ο. Νόρντινγκ. Ενώ όλες οι «αδελφές» οργανώσεις της Ευρώπης έχουν δεχτεί ισχυρά πλήγματα απ' την αστυνομία, η 17Ν κάθεται ακλόνητη κι ατενίζει το μάλλον.

Πολλές ιστορίες έχουν ακουσθεί κατά καιρούς για τη 17Ν αλλά κατά πόσο αυτές ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα δεν μπορεί να το επιβεβαιώσει κανείς. Ίσως το μέλλον ξεκαθαρίσει ορισμένα ερωτηματικά γι' αυτή την οργάνωση φάντασμα.

Ε. Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΕΩΝ

Το αντάρτικο των πόλεων έχει διαγράψει ήδη ένα μεγάλο κύκλο. Αυτό σημαίνει ότι μπορούμε να δώσουμε μια σαφή απάντηση στο ερώτημα: είμαστε υπέρ ή κατά του αντάρτικου των πόλεων, **Η απάντηση είναι κατά.** Και είμαστε κατά όχι διότι νοιαζόμαστε αν ανοίξει η μύτη κανενός μπουρζουά ή η RAF εκτελέσει κανένα τραπεζίτη είμαστε κατά όχι διότι δε θεωρούμε τους αντάρτες των πόλεων λαϊκούς αγωνιστές, όπου στους στόχους που διαλέγουν κάθε φορά έχουν απόλυτο δίκιο. **Είμαστε κατά διότι τ' αποτελέσματα του αντάρτικου δεν οδηγούν στην ανατροπή του συστήματος.**

Οι αντάρτες των πόλεων μπορεί να εκτελέσουν χίλιους καπιταλιστές, τον καπιταλισμό όμως δεν μπορούν να τον σκοτώσουν. Αυτόν μόνο ο λαός μπορεί να το νικήσει μέσα από πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες. Το να σκοτώσεις ορισμένα εκλεχτά στελέχη του συστήματος δεν σημαίνει ότι σκοτώνεις και το ίδιο το σύστημα. Αυτό συνεχίζει ν' αναπαράγει τους «δικούς του» ανθρώπους. Το να κόβεις τα σάπια κλαδιά ενός σάπιου «δέντρου» δεν φέρνει αποτελέσματα. Εκείνο που πρέπει να κάνεις είναι να κάψεις τη ρίζα αυτού του «δέντρου». Αυτή τη δουλειά δεν μπορεί να την κάνει τ' αντάρτικο των πόλεων γι' αυτό και είμαστε κατά.

Το αντάρτικο ήταν ένα στιγμιαίο διάλειμμα του επαναστατικού πολιτικού κινήματος. Πρέπει να είναι σ' όλους γνωστό ότι οι συνέπειες του 1992 δεν αντιμετωπίζονται με όπλα. **Οι μάχες θα δοθούν μέσα κι έξω απ' τα κοινωνικά πλαίσια του συστήματος.**

Τα «όπλα» τα δικά μας θα είναι η λαϊκή αγανάχτηση, το υπαρξιακό αδιέξοδο της καταναλωτικής κοινωνίας, τα μεγάλα πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά προβλήματα που θα δημιουργήσει η ενοποίηση της κοινής αγοράς, σε τέσσερα χρόνια.

Ερυθρές Ταξιαρχίες, Τρίτη Θέσις, Ένοπλοι Επαναστατικοί Πυρήνες, Φράξια Κόκκινος Στρατός, Άμεση Δράση, 17Ν. Οργανώσεις που προσπάθησαν να κτυπήσουν το κατεστημένο στην καρδιά του, αλλά περιορίσθηκαν σ' ορισμένα επώνυμα μέλη του. Τα άτομα των οργανώσεών τους έχουν σκοτωθεί, φυλακισθεί ή ζουν σ' άλλες χώρες. Εμείς όμως, ανεξάρτητα απ' τις διαφωνίες μας, θα πρέπει να τιμήσουμε αυτούς τους αγωνιστές, όπου σε μια εποχή, όπου ο καθένας κυτάει το τομάρι του και το συμφέρον του, αυτοί έχουν ακόμη το άφατο θάρρος, να κατεβαίνουν στο πεζοδρόμιο, να πεθαίνουν και να εκτελούν για την ιδεολογία τους.

Χρήστος Χαρίτος

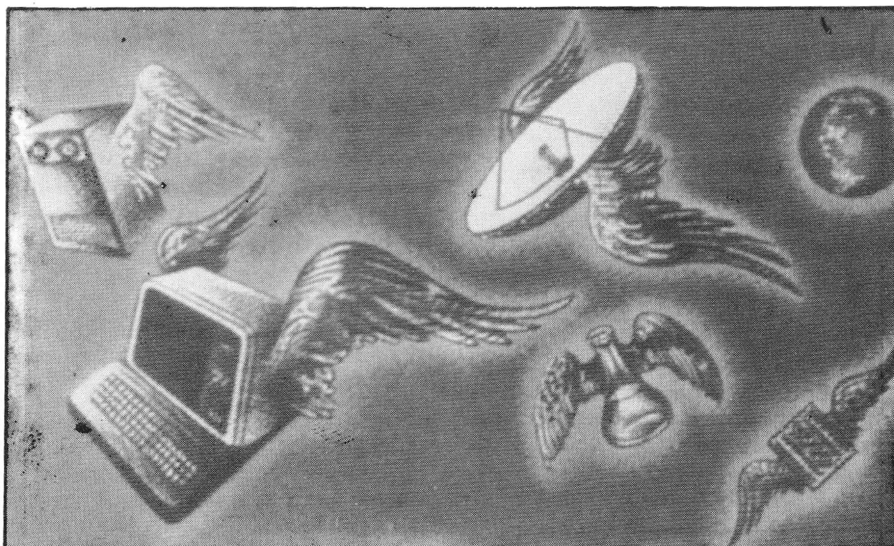
Αισθάνομαι την υποχρέωση να ευχαριστήσω θερμά το φίλο Γ. Σορώτο, που έθεσε στη διάθεσή μου περιοδικά και εφημερίδες, ελληνικά και ξένα, για την ολοκλήρωση αυτής της εργασίας.

ΔΟΡΥΦΟΡΙΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Η «διεθνοποίηση» της «πολιτιστικής» ζωής, είναι ένα από τα κυριώτερα χαρακτηριστικά του μετακαπιταλισμού. Ο ισοπεδωτισμός των πολιτιστικών διαφορών, είναι ο άξονας διάδωσης τόσο του καπιταλισμού όσο και του ιμπεριαλισμού. Η δημιουργία ενός και μόνον «μοντέλου ζωής», υπονομεύει και αλλοτριώνει τη σημερινή φυσική υπόσταση τ' ανθρώπου. Αυτή η διεθνοποίηση και αυτός ο ισοπεδωτισμός, για να μπορέσουν να ολοκληρώσουν το «σκοπό» τους, πρέπει να περάσουν το μήνυμά τους στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτοί οι δίαυλοι δεν είναι τίποτε άλλο από τις τηλεπικοινωνίες και γενικά τα μέσα μαζικής (από) ενημερώσεως. Μόνο μια συνεχής «ροή προτύπων» από τα μέσα μαζικής πλύσης εγκεφάλου, θα μπορέσει να «εκπαιδεύσει κατάλληλα» τις συνειδήσεις και το υποσυνείδητο των ανθρώπων. Η δορυφορική τηλεόραση ή **η διεθνοποίηση της ανθρώπινης συνειδήσεως** δεν είναι ένα μεμονωμένο γεγονός. Υπήρξε άμεσο συνεπακόλουθο της αποφάσεως για τη «διεθνοποίηση» της πολιτικής και οικονομικής ζωής στην Ευρώπη, δηλ. της αποφάσεως για την ενοποίηση της κοινής αγοράς. Έτσι η δορυφορική τηλεόραση του κ. Μπερλουσκόνι ανέλαβε να μας «διαπαιδαγωγήσει» πολιτιστικά, και να μας περάσει την «κουλτούρα» της SEVEN-UP, της PEPSI, και του American dream. Σε όλη την Ευρώπη, όλοι οι λαοί, θα παρακολουθούν με αγωνία τον τρόπο συμπεριφοράς των «αριστοκρατών» της Δυναστείας ή του Ντάλλας, μια και αυτός θα είναι ο επίσημος τρόπος συμπεριφοράς και αγωγής των «επιτυχημένων» ανδρών της Ευρώπης. Όποιος δεν θα τον έχει υιοθετήσει δεν θα είναι «άξιος» για ν' ανεβεί κοινωνικά. Τα γεωγραφικά και «τεχνητά σύνορα» που εμπόδιζαν έως σήμερα αυτή τη διεθνοποίηση της ανθρώπινης συνειδήσεως θα καταρρεύσουν. Ο «μεγάλος αδελφός» μέσα απ' τη δορυφορική τηλεόραση θα μας δίνει καθημερινώς μαθήματα στο πως πρέπει να σκεφτόμαστε, «τι» να σκεφτόμαστε, «τι» να πιστεύουμε, για ποιές «ιδέες» πρέπει να αγωνιζόμαστε, «ποιόν» να πολεμάμε. Πάντα βέβαια με γνώμονα το «δίκαιο», την «ανθρώπινη αλληλεγγύη», το συμφέρον «μας», τον ανθρωπισμό «μας». Την ίδια ώρα βέβαια που ο κόσμος θα παρακολουθεί σε συνέχειες μαθήματα αντιφασισμού, οι πολυεθνικές θα έχουν αντικαταστήσει τις

τοπικές κυβερνήσεις των χωρών μας, και οι μαθητές στα σχολεία θα διδάσκονται την Εσπεράντο, τη γλώσσα της Ενωμένης Καπιταλιστικής Μασονικής Ευρώπης. Η εισαγωγή της δορυφορικής τηλεοράσεως στην καθημερινή μας ζωή έγινε ύστερα από μεγάλους «αγώνες» των υπ' αριθμών ένα αποβρασμάτων της Ευρώπης, τους φιλελεύθερους. Βλέπετε τ' αφεντικά τους, οι κεφαλαιοκράτες, γνώριζαν τα τεράστια κέρδη που θα συσσωρεύσουν με την ιδιωτικοποίηση των τηλεοπτικών σταθμών και τη δορυφορική τηλεόραση. Τα κόμματα της αριστεράς βρέθηκαν μπροστά σ' αδιέξοδο στη νέα αυτή πρόκληση της εποχής μας. Η αμηχανία τους παρέλυσε κάθε προσπάθεια αντίστασή τους. Για άλλη μια φορά έγιναν ουρά της καπιταλιστικής δεξιάς και συμφώνησαν μαζί της. Στην Ελλάδα η Ν.Δ. δείχνει «υπερήφανη» για τα

κατορθώματα του κ. Κουβελα στη Θεσ/νίκη. Το ΠΑΣΟΚ δεν ξέρει πως να ενεργήσει. Σίγουρα δεν είναι λύση ούτε τα ΜΑΤ ούτε και οι μυνήσεις. Το μόνο κόμμα που δικαιολόγησε σωστά την αντίθεσή του στην δορυφορική τηλεόραση, έστω και χωρίς να το γνωρίζει, είναι το ΚΚΕ. Η κ. Δαμανάκη αιτιολόγησε την αντίθεση του ΚΚΕ ακριβώς με τα ίδια επιχειρήματα που χρησιμοποίησαν οι εθνικιστές, και εμείς σ' αυτό το κείμενο. Θα λέγαμε ότι το ΚΚΕ έστω και άθελά του μας αντέγραψε! Ένα είδος πνευματικού Έιτζ φαίνεται να έχει εισβάλει στο μυαλό μας, στις κοινωνίες μας, στις σχέσεις μας με τους άλλους. Η ηθική, ψυχολογική, πνευματική, συνειδησιακή υποδούλωση, που ήδη υπάρχει αλλά θα την αυξήσει σε μεγαλύτερο βαθμό η δορυφορική τηλεόραση, είναι χειρότερη για την προοπτική μας για μια Ευρωπαϊκή αναγέννηση και ανασυγκρότηση, τόσο από τις πολυεθνικές τῆς Ν. Υόρκης όσο και από τα άρματα της Μόσχας. ΟΙ ευρωπαίοι, λόγω «παιδείας» φαίνονται ανίκανοι να το καταλάβουν αυτό, και κάθονται μ' όλη τους την άνεση στον καναπέ για να παρακολουθήσουνε τη νέα πολυδιαφημισμένη «κοινωνική» υπερπαραγωγή αμερικανικής προελεύσεως...

Η λύση και σ' αυτά τα προβλήματα που δημιουργεί η δορυφορική τηλεόραση είναι πολιτική. Δεν θα κουραστούμε μέσα από το Αντίδοτο να επαναλαμβάνουμε πως οι όποιες λύσεις, σ' οποιοδήποτε θέμα, δεν πρέπει να αναζητούνται στις δομές τ' αστικού κράτους. **Η λύση θα είναι πάντα πολιτική.** Και αυτό γιατί το αστικό κράτος είναι υπεύθυνο των προβλημάτων αυτών. Τα «περιθώρια του κοινοβουλευτισμού» είναι πολύ στενά για τον αγώνα που διεξάγουμε εμείς οι εθνικιστές. Αν θέλουμε να φέρουμε εις πέρας την «αποστολή» μας πρέπει να κινηθούμε και πέρα από αυτά.

Δεν λέω έξω από αυτά αλλά πέρα από αυτά... Δυστυχώς απ' ότι φαίνεται τα «εθνικιστικά» κόμματα δεν πρόκειται ν' ασχοληθούν με το θέμα της δορυφορικής τηλεόρασης. Άλλη μια δηλαδή κοινωνική πρόκληση μέσα από τη̃ν οποία θα μπορούσαμε να κτυπήσουμε το σύστημα, να μεγαλώσουμε τη δύναμή μας, πάει χαμένη. Ας είναι. Ελπίζω μόνο ότι όταν αρχίσουν να ξυπνούν οι εθνικιστές να μην είναι αργά για να διορθωθούν τα πράγματα. Το Αντίδοτο όμως στο μέτρο του δυνατού θ' ασχολείται με τα προβλήματα του σήμερα, **διότι είναι περιοδικό πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού, και όχι θεωρίας, που βγαίνει από ανθρώπους του σήμερα για το σήμερα...**

Ντίνα Κωνσταντινίδου

Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑ

του **Παύλου Μανατάκη***

Έληξε η 14η Διεθνής Συνδιάσκεψη Κορυφής μεταξύ των 7 ανεπτυγμένων Καπιταλιστικών «δυτικών» Δυνάμεων που έγινε στο Τορόντο του Καναδά. Για όσους δεν γνωρίζουν οι χώρες που έλαβαν μέρος είναι οι: ΗΠΑ, Καναδάς, Ιαπωνία, Δυτική Γερμανία, Ιταλία, Γαλλία, Αγγλία.

Η συνδιάσκεψη είχε πολύ μεγάλη σπουδαιότητα για την περαιτέρω «ανάπτυξη» διεθνοποίηση του καπιταλισμού. Η Αμερική αναγκάσθηκε να δεχθεί στην «Επιτροπή Λήξεως Αποφάσεων» την Δυτική Γερμανία και Ιαπωνία, ύστερα από τα τεράστια βήματα που έκανε η οικονομία αυτών των δύο χωρών. Επίσης είχαμε και τον αποχαιρετισμό του Ρήγκαν και το κλείσιμο της οικονομοπολιτικής που είχε συνδεθεί με το όνομα του. Όπως δείχνουν τα πράγματα αρχηγός της Ομάδος των Επτά θα αναλάβει τώρα η κυρία Θάτσερ, ως η πιο παλιά και συνάμα σκληρή της διαπραγματεύσεως με τους άλλους οργανισμούς. Κύριος στόχος των συζητήσεων του Τορόντο ήταν να βρεθούν εκείνες οι αποδεκτές λύσεις από όλους, που θα επιτρέπουν **το ολοκληρωτικό άνοιγμα των συνόρων και του εμπορίου. Ο καπιταλισμός τείνει να αναλάβει πλέον μία παγκόσμια μορφή.** Οι πολυεθνικές καλούνται να παίξουν τον ρόλο των κυβερνήσεων. Στο Τορόντο προσπάθησαν να βρουν την φόρμουλα που θα βγάλει από την κρίση και την αποτελμάτωση το καπιταλιστικό σύστημα. Οι αποφάσεις που πάρθηκαν προς αυτή την κατεύθυνση είναι οι εξής:

α) Σταθεροποίηση των διακυμάνσεων του δολλαρίου.

Το ανεβοκατέβασμα της τιμής του δολλαρίου ζημίωνε τις εξελίξεις στην «παγκόσμια» οικονομία. Δεν επέτρεπε το σωστό προγραμματισμό των επενδύσεων, ανέτρεπε τους υπολογισμούς στα εμπορικά ισοζύγια των χωρών, ανατροφοδοτούσε «ελλειμματικές» ή «πλεονασματικές» καταστάσεις στις εισαγωγές-εξαγωγές. Το κυριώτερο αποτέλεσμα αυτού του μέτρου είναι η σταθεροποίηση της νομισματικής βάσεως του καπιταλιστικού συστήματος. Οι καπιταλιστές γνωρίζουν καλύτερα από τον καθέναν μας την αξία των λόγων του Λένιν: «Ο καλύτερος τρόπος να καταστρέψεις ένα σύστημα και ένα κράτος, είναι να καταστρέψεις το νομισματικό του καθεστώς». Το γιατί δεν είναι δύσκολο να το καταλάβει κανείς.

β) Απελευθέρωση εμπορίου. Λογικό είναι

μετά την απόφαση για την «παγκοσμιοποίηση» του καπιταλισμού να παρθούν συγκεκριμένα μέτρα που θα στηρίζουν και να προωθούν τις επιλογές του συστήματος. Η απελευθέρωση του εμπορίου ήταν ο κύριος άξονας της ομιλίας του Ρήγκαν στο Τορόντο. Και αυτό διότι τα τραστ της χώρας του των οποίων είναι εντολοδόχος παρέχουν τις μεγαλύτερες ευκαιρίες αν επιτευχθεί αυτός ο στόχος, να αυξήσουν τις θυγατρικές τους σε ολόκληρο τον κόσμο καθώς και τα κέρδη τους.

Η απελευθέρωση του εμπορίου μαζί με την απελευθέρωση κεφαλαίων θα επιτρέψει στις μεγάλες πολυεθνικές να ελέγχουν τις οικονομικές αποφάσεις που παίρνει η κάθε «κυβέρνηση». Αν και ο ρόλος των κυβερνήσεων είναι αντιδραστικός και ξεπερασμένος για τους ιθύνοντες της WOFORS, NESTLE, ASSOCIATED BRITISH FOODS, IBM .....

γ) Σύγκρουση ΗΠΑ - Δυτικής Ευρώπης για τα αγροτικά προϊόντα.

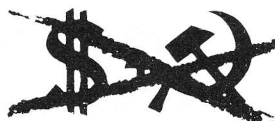
Οι ΗΠΑ προσπάθησαν ανεπιτυχώς να πείσουν τους Ευρωπαίους να παύσουν τις ευεργετικές ρυθμίσεις και τα νομοθετικά διατάγματα που έχει θεσπίσει η ΕΟΚ για τον αγροτικό τομέα. Οι Αμερικανοί προσπάθησαν να ξεπεράσουν την γεωργική τους κρίση σε βάρος, ποιών άλλων, των Ευρωπαίων.

Εκεί που δώθηκε μεγάλη προσοχή είναι στα χρέη του Τρίτου Κόσμου. Έτσι οι επτά διακήρυξαν ότι θα βοηθήσουν αυτές τις χώρες να αυξήσουν τ'ΑΕΠ τους, να κάνουν περισσότερο ανταγωνιστικές τις οικονομίες τους.

α) Για να μπορέσουν να ξοφλήσουν ένα μέρος από τα δάνεια που έχουν συνάψει κατά το παρελθόν.

β) Επειδή αυτές οι χώρες μπαίνουν λόγω «εξαντλήσεως» των εδώ πόρων στο καπιταλιστικό παζάρι, πρέπει να διαθέτουν και μια στοιχειώδη οικονομική υποδομή. Πιο απλά όταν οι δυτικές πολυεθνικές αναλάβουν την «ανάπτυξη» των χωρών του Τρίτου Κόσμου πρέπει να υπάρχουν κάποιες βάσεις που να μπορούν να στηριχθούν. Αν δεν υπάρχουν αυτό θα σημαίνει χάσιμο πολύτιμου χρόνου. Και για τους καπιταλιστές ο χρόνος είναι χρήμα...

Από πολιτικής απόψεως η συνδιάσκεψη του Τορόντο δείχνει ότι το σύστημα έχει

συνειδητοποιήσει τις δυσκολίες αναπαραγωγής του, και προωθεί μέτρα για την επίλυσή τους. Αν και βιάζεται να προχωρήσει, όλες του οι ενέργειες γίνονται με σταθερά αργά βήματα. Οι «εκπλήξεις» σε τέτοια θέματα δεν χαροποιούν κανένα. Αν και βαδίζουν «ενωμένοι», όσο ενωμένοι μπορεί να είναι επτά πεινασμένοι λύκοι που ψάχνουν για τροφή, ο καθένας προσπαθεί να αυξήσει τ' ατού του στο τραπέζι των συζητήσεων. Η «σιγουριά» των κινήσεών τους είναι από «αδυναμία»...

Το συμπέρασμα που μπορούμε να εξάγουμε εμείς, είναι η επικαιρότητα και η αναγκαιότητα του εθνικοσοσιαλισμού στη σημερινή εποχή. Το στραγγάλισμα των ευρωπαϊκών και μη λαών από τους επτά στ' όνομα της καπιταλιστικής αναπτύξεως, μόνο ο εθνικοσοσιαλισμός μπορεί να αποτρέψει. Μια πανευρωπαϊκή συνάντηση όλων των σοβαρών εθνικών κομμάτων είναι επιβεβλημένη για το πως πρέπει να αντιμετωπισθούν οι αλλαγές που θα φέρει η «από - εθνικοποίηση» κι η «από - κέντρωση» του καπιταλισμού, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ο καπιταλισμός υπήρξε ποτέ «εθνικός».

Αν καταφέρει το παγκόσμιο κατεστημένο να ξεπεράσει τις δυσκολίες του τότε θα εδραιωθεί ακόμα περισσότερο στην εξουσία. Αντίθετα αν καταφέρουμε να εκτροχιάσουμε μέσα από πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες τη φόρμουλα ανάπτυξης του συστήματος, θα δημιουργηθούν στους κόλπους του καπιταλισμού προβλήματα που πολύ δύσκολα θα ξεπερασθούν.

Η εκρηκτική κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στο παγκόσμιο οικονομικό κατεστημένο ή θα κατεσιγάσει ή θα εκραγεί.

Το σίγουρο είναι ότι η συνδιάσκεψη του Τορόντο ή θα ανοίξει ένα νέο κεφάλαιο για τον καπιταλισμό ή θα αποτελέσει το κύκνειο άσμα του.

** Ο Παύλος Μανατάκης είναι μεταπτυχιακός φοιτητής στο Τμήμα Διοικήσεως Επιχειρήσεων του Πανεπιστημίου της Οττάβα του Καναδά.*

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ MARIGHELLA

Ανάμεσα στους νεαρούς φοιτητές εκείνης της δεκαετίας, που διακατέχοντο από ιδεαλισμό και αλτρουϊσμό, η επανάσταση ήταν η μοναδική διέξοδος για την αλλαγή. Τότε ένα μόνο όνομα έβγαινε από τα στόματα όλων: MARIGHELLA. Ίσως όμως πολλοί λίγοι γνώριζαν ποιός ήταν και τι έκανε. Όλα άρχισαν στην Βραζιλία στις 4 Σεπτεμβρίου του 1969. Ο πρεσβευτής των Η.Π.Α. Charles Burke Elbrick απαγάγεται από δύο ενόπλους, αφού υποχρεώνεται να εγκαταλείψει το αυτοκίνητό του και να επιβιβασθεί σ' άλλο.[1] Στο διπλωματικό αυτοκίνητο, υπάρχει ένα σημείωμα που εξηγεί τους λόγους της «απαγωγής». Σ' αυτό το σημείωμα γίνεται λόγος για μια προθεσμία 48 ωρών για να αφεθούν ελεύθεροι 15 Βραζιλιάνοι πολιτικοί κρατούμενοι. Στο σημείωμα αυτά ακόμα, υπήρχε ένα επαναστατικό μανιφέστο που θα έπρεπε να δημοσιευθεί στον ημερήσιο τύπο. Υποχρεωμένη από την κυβέρνηση της Ουάσιγκτων η στρατιωτική τριανδρία της Βραζιλίας (Costa, Silva και Carrastaru Medici) πληρώνουν τα «λύτρα». Οι 15 πολιτικοί κρατούμενοι μεταφέρονται με αεροπλάνο στην πόλη του Μεξικού, στον ημερήσιο τύπο της χώρας που κατευθύνεται από τους στρατιωτικούς δημοσιεύεται ένα επαναστατικό μανιφέστο εναντίον του δικτατορικού καθεστώτος. Το ίδιο επεισόδιο επαναλήφθηκε τον Μάρτιο του 1970 με τον Ιάπωνα πρόξενο Okuchi, με αντάλλαγμα την απελευθέρωση πέντε πολιτικών κρατουμένων. Τον Ιούνιο του ίδιου χρόνου απαγάγεται ο Γερμανός πρεσβευτής Holleben και επιτυγχάνεται η απελευθέρωση 40 πολιτικών κρατουμένων. Τον Νοέμβριο απαγάγεται ο Σουηδός πρεσβευτής Bucher και απελευθερώνονται 70 πολιτικοί κρατούμενοι. Αυτές οι ενέργειες συνοδευόταν πάντα από «κτυπήματα» σε τράπεζες ή ιδιωτικές εταιρείες και είναι έργο του

Ορυχεία της Σιέρα Πελάδα, Βραζιλία

M.R.8. (Accion de Liberacion National, Vanquardia Armada Revolucionaria). Δράση για την Εθνική Ελευθερία, Ένοπλη Επαναστατική Πρωτοπορία. Ένας από τους ηγέτες της οργάνωσης αυτής ήταν ο Carlos Marighella. Πρώην κομμουνιστής και υπεύθυνος στην αχτίδα του Sao Paolo. Αυτός κατεύθυνε, θεωρητικά, στρατιωτικά μια νέα επαναστατική στρατηγική για την διάλυση του κράτους. Όλα αυτά έγιναν με τα «mini-manuales» που αργότερα πολλές ένοπλες επαναστατικές κινήσεις τα χρησιμοποίησαν όπως M-19, ETA-PM και οι εξαφανισμένοι σήμερα TUPAMAROS. Οι πυρήνες αποτελούντο από 4-5 κομμάντος που σκοπό είχαν να κτυπήσουν τους στρατιωτικούς, την αστυνομία, τις τράπεζες, το ίδιο το κράτος. Όλα αυτά γινόταν μέσα σε ένα τρίγωνο Rio - Sao Paolo - Belo Horizonte. Δηλ. μέσα στο βιομηχανικό - εμπορικό - οικονομικό - πολιτικό - πολιτιστικό και στρατιωτικό κέντρο. Μέσα στην καρδιά του κράτους-εξουσία.

Όπως έλεγε ο ίδιος ο Marighella «η κυβέρνηση δεν έχει άλλη εναλλακτική λύση από το να συλλαμβάνει.. να ελέγχει τους δρόμους...» όμως ούτε έτσι μπόρεσαν να σταματήσουν τους αντάρτες των πόλεων. Ο λαός αρνείται να συνεργασθεί με την εξουσία. Ο λαός βλέπει ότι οι στρατιωτικοί είναι οι μοναδικοί υπεύθυνοι για τις απαγωγές, τις ληστείες, την βία, για την μιζέρια του, για την ποιότητα της ζωής του που χειροτερεύει.

«Οι στρατιωτικοί να γυρίσουν στα στρατόπεδά τους και να σταματήσουν να ασχολούνται με την πολιτική».

Αυτό ήταν το μήνυμα που άφηναν οι αντάρτες των πόλεων. Ο C. Marighella σκοτώθηκε μετά την απαγωγή του αμερικανού πρεσβευτή. Αν και είχαν πληρωθεί τα «λύτρα» οι στρατιωτικοί δημιούργησαν ένα κλίμα τρομοκρατίας για να βρουν τους υπεύθυνους.

Κάθε φορά που απελευθερωνόταν 15, 30, 70 πολ. κρατούμενοι, οι φυλακές γέμιζαν από τριπλάσιους. Οι πλούσιοι γινόταν πλουσιώτεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

Γι' αυτό δεν θα πρέπει ποτέ να επιτρέψουμε ο στρατός να χρησιμοποιείτε από τους καπιταλιστές ή από τους αριβίστες.

Αννίβας Σ. Ο.

(1) «CASAS DEL PUEBLO» «PRILOS FRANCOS»

ΕΛΠΙΔΑ Η «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ»;

Ζοῦμε σέ μία ἐποχή ἀμφιβολιῶν γιά τό μέλλον. Εἶναι ἡ ἐποχή πού ἡ Εὐρώπη, ἀφοῦ ἔδωσε πρίν 50 χρόνια περίπου τίς τελευταίες καί πιο μεστές πολιτικές ἰδέες της, «σταμάτησε νά γεννά» κάτω ἀπό τήν νεοαποικιοκρατία τῶν Ρωσοαμερικάνων.

Ζοῦμε σέ μία ἐποχή ὅπου ὁ καπιταλισμός χρησιμοποιῶντας μεθόδους κρατικοῦ κομμουνισμοῦ προσπαθῆ νά διατηρηθῆ.

Ζοῦμε σέ μιά ἐποχή ὅπου ὁ κρατικός κομμουνισμός χρησιμοποιεῖ τίς ἰμπεριαλιστικές διαθέσεις καί τίς βιοτικές ἀνάγκες τῶν φτωχῶν γιά νά ἐπιβιώση!

Ζοῦμε σέ μία ἐποχή ὅπου γιά πρώτη φορά μετά τόν Χίτλερ καί τό καθεστώς του – περίοδο ξεκαθαρίσματος ἀπό τά Πανεπιστημια τῆς σιωνιστικῆς, μαρξιστικῆς καί πλουτοδημοκρατικῆς σκέψεως – οἱ φοιτητές τῆς Εὐρώπης σήμερα ἀπειλοῦν ἤ καί διώχνουν ἀκόμα, καθηγητάς των!

Ζοῦμε σέ μία ἐποχή ὅπου ἡ «μεγάλη φιλελεύθερη ταξιαρχία» ἡ ταξιαρχία τοῦ «δέν εἶναι δυνατόν νά συμβῆ καί ἐδῶ», μαθαίνει νά συνυπάρχη μέ ἑνός ἄλλου εἴδους ταξιαρχίες καί μέ τρόπο ὥστε ἡ ρητορική ἤ ἡ τύφλωσις δέν μειώνουν στό ἐλάχιστο τό μέγεθος, τήν σημασία καί τίς ἐπιδράσεις.

Ἡ Ἰρλανδέζα βουλευτής Μ. Ντέβλιν, πού εἶχε τό θάρρος νά ὁδηγηθῆ ἀπό τό κοινοβούλιο στήν φυλακή, εἶχε καί τό θάρρος νά πῆ καθαρά στούς φιλελεύθερους Ἐγγλέζους: *«Σέ λίγο ὅλοι θά εἴμαστε παράνομοι».*

Ἡ φράσις αὐτή ποίους ἀφορᾶ; τούς κοινοβουλευτικούς ἤ τούς **τρομοκράτες;**

Γιά τούς φιλελεύθερους ἀλλά καί γιά πολλούς οἱ ὁποῖοι διατείνονται ὅτι διαθέτουν «πολιτικήν ἐνόρασιν», εἶναι τρομοκράτες τά μέλη τοῦ IRA, τοῦ O.A.S. οἱ Παλαιστίνιοι, οἱ Κορσικανοί αὐτονομιστές, οἱ Βάσκοι, τόσο ὅσο καί παλιότερα ἡ Ε.Ο.Κ.Α. τοῦ 1955.

Δολοφόνος για μερικούς ήρωας... για άλλους.

Γιά τόν ἀστικό τύπο, τρομοκράτες εἶναι οἱ ἀντίπαλοι. **Οἱ κομμουνιστές:** ἡ βία ἐκπορεύεται ἀπό τήν «Νέα Τάξι», τήν «Φάλαγγα 88», τούς «Ἱππότες τοῦ Βασιλέα Χριστοῦ» ὅπως παλαιότερα χαρακτήρισαν τά Τάγματα Ἀσφαλείας ἤ τήν «Χ».

Οἱ ἀστοί δεξιοί ἀποδίδουν τόν τίτλο στίς «Ἐρυθρές Ταξιαρχίες» ἤ στήν RAF μέ τόν ἴδιο τρόπο πού κατηγοροῦσαν τήν Ο.Π.Λ.Α. ἤ τόν Ε.Λ.Α.Σ.

Μέ τέτοια λοιπόν κείμενα, ὁ ἀστικός τύπος μᾶς ἔχει συνηθίσει. Καί ὄχι μόνον μᾶς ἔχει συνηθίσει ἀλλά ἀνακαλύπτει, συλλαμβάνει καί καταδικάζει τούς «ὑπεύθυνους» πρίν κἄν ἡ Φιλελεύθερη πολιτεία ἀποφασίσει. Μ' αὐτόν τόν τρόπο ὅμως ἀρχίζει ἡ μᾶζα νά ἀφομοιώνεται σέ «κάποια ἄλλη τρομοκρατία».

Οἱ λεγόμενοι πολιτικοί τῆς Δύσεως ἀκολουθῶντας τήν ἴδια τακτική μέ τούς εἰδησεογράφους τοῦ ἀστικοῦ τύπου, ἐκφράζουν καί αὐτοί τίς «ἀπόψεις» τους γιά τήν τρομοκρατία. Ὁ πρώην καγκελάριος τῆς εὑρισκομένης ὑπό Ἀμερικανικήν Κατοχήν Γερμανίας, ὁ ἄν-

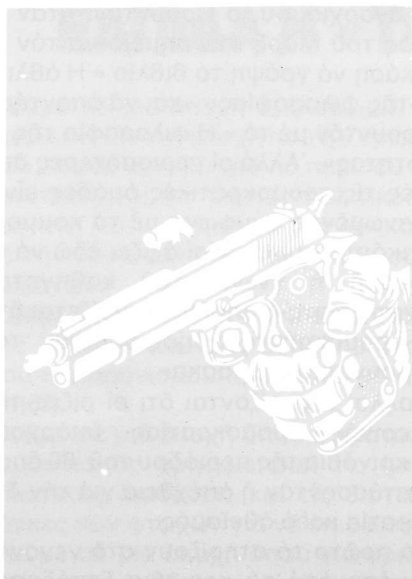
θρωπος πού εἶχε ἐν ὀνόματι τῆς δημοκρατίας γιά σύμβουλό του ἕναν κατάσκοπο τῶν Σοβιετικῶν κατακτητῶν τῆς Α. Γερμανίας, τόν Γκυγιώμ, ὁ σοσιαλδημοκράτης Β. Μπράντ, δήλωσε ὅτι: «Ἡ τρομοκρατία δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τούς ἀριστερούς». Ὁ ἀστός δεξιός πολιτικός Φ. Στράους πιστεύει ὅτι ὑπεύθυνοι γιά τήν τρομοκρατία εἶναι οἱ «Νεοαριστεροί» χωρίς ὅμως καί νά ἀναλύει τόν ὅρο. Ὁ Σμίτ λέει γι' αὐτούς: «Ἀναζητοῦν τό νόημα τῆς ζωῆς. Εἶναι νέοι πού δέν ἔχουν καλούς συμβούλους, ἔχουν ὄχι σωστούς φίλους, δέν διαβάζουν τά πρέποντα βιβλία». Βέβαια ὁ κ. Σμιτ ἀποφεύγει ΕΠΙΜΕΛΩΣ ΝΑ ΟΝΟΜΑΣΗ ΤΟΥΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ γιά ὅλα αὐτά...

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ τρομοκρατικές ὁμάδες ἔχουν δώσει τά πάντα, ἀκόμα καί τήν ζωή τῶν μελῶν τους, γι' αὐτά πού πιστεύουν καί ἰδίως γιά τήν χιλιομεταχειρισμένη λέξη τοῦ Σοσιαλισμοῦ. Ἀλλά εἶναι μαρξιστές; Ἄν δεχτοῦμε τήν ἔκφραση τῶν ἀστῶν γιά τούς τρομοκράτες, τόν τίτλο δηλ. τοῦ «ἀναρχικοῦ», δέν εἶναι δυνατό νά πιστεύουν στόν μαρξισμό, μιά καί ὁ θεωρητικός τοῦ ἀναρχισμοῦ, ὁ Προυντόν, ἦταν ἐχθρός τοῦ Μαρξ στό σημεῖο νά τόν ἀναγκάση νά γράψη τό βιβλίο «Ἡ ἀθλιότης τῆς φιλοσοφίας» «και νά ἀπαντήση ὁ Προυντόν μέ τό «Ἡ φιλοσοφία τῆς ἀθλιότητας». Ἀλλά οἱ περισσότερες ἀπό αὐτές τίς τρομοκρατικές ὁμάδες εἶναι ὀργανωμένες σύμφωνα μέ τά κομμουνιστικά πρότυπα... Καί ἀξίζει ἐδῶ νά ἀναφερθῆ ἡ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Ἔρνστ Τόπιτς ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι: «οἱ τρομοκράτες χρησιμοποιοῦν τόν κομμουνισμό γιά μάσκα»...

Πολλοί ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ρίζες τῆς σημερινῆς τρομοκρατίας ὑπάρχουν στά κοινόβια τῆς περιόδου τοῦ '60 ὅπου ἀναπτύσσονταν ἡ ἀπέχθεια γιά τήν δημοκρατία καί ὁ ἀθεϊσμός.

Τό πρῶτο τό στηρίζουν στό γεγονός ὅτι μέσα ἀπό τά κοινόβια ξεπήδησαν ὅλα τά κινήματα πού σκοπό ἔχουν τό κτύπημα τῆς δημοκρατίας στά βάθρα της. Καί στηρίζουν αὐτήν τήν ἄποψη στήν γνώμη ὅτι ἡ τρομοκρατία, πιθανῶς, νά εἶναι **ΜΙΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ** στήν σημερινή ἀπόλυτη ἐλευθερία, πού ἦρθε στήν Εὐρώπη μετά ἀπό τίς ἧττες τῶν

πειθαρχημένων κοινωνιῶν. Τό δεύτερο τό στηρίζουν στήν ἄποψη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δηλ. ἡ τρομοκρατία εἶναι προϊόν ἑνός ἀθέου μηδενισμοῦ ἀφοῦ δέν σέβεται τήν ἀνθρώπινη ζωή.

Ἄλλοι διετύπωσαν τήν γνώμη ὅτι οἱ τρομοκράτες εἶναι ἀπελπισμένοι ἄνθρωποι. Ἀλλά στήν σημερινή καταναλωτική κοινωνία, μέσα σέ μιά «πλήρη ἰσότητα καί ἐλευθερία» ἀπό τί εἶναι ἀπελπισμένοι; Μήπως ἀπό τήν ἴδια αὐτή κοινωνία ἡ ὁποία παραγνωρίζει τίς ἀξίες καί συμορφώνεται μέ τήν ὑλιστική θεώρηση τῆς ζωῆς;

Γύρω λοιπόν ἀπό τήν τρομοκρατία δημιουργοῦνται πολλές ἀπορίες καί ἐρωτηματικά πού βασικά διατυπώνονται σέ δύο γενικές ἀπορίες: ἡ πρώτη: «ἄν δέν εἶναι οἱ τρομοκράτες κομμουνιστές ἤ πράκτορες, τί εἶναι;» καί ἡ δεύτερη: «ἄν μάχονται τήν δημοκρατία καί τίς ἐλευθερίες της, μήπως βλέπουν πίσω ἀπό αὐτήν τήν καταστροφή καί ἀντιδροῦν;»

Σ' αὐτές τίς ἀπορίες δέν πρέπει νά δώσουμε ἐν τάχει μιά ἀπάντηση, τήν στιγμή μάλιστα πού, ἀφ' ἑνός δέν διατυπώθηκαν ἐπίσημα συμπεράσματα καί αφ' ἑτέρου κομμουνιστές καί καπιταλιστές συμμαχοῦν γιά νά σώσουν τά... «κεκτημένα».

Η ΑΔΙΑΚΟΠΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

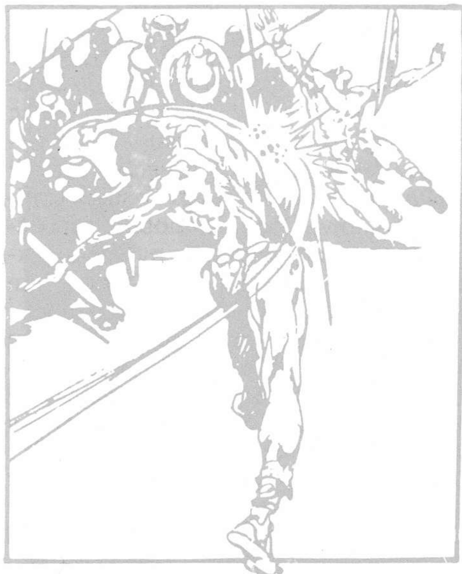
Τό να είσαι επαναστάτης από μόνο του δε σημαίνει τίποτα. Αν η επανάσταση δεν συνοδεύεται από ρεαλισμό, αν δεν «μορφοποιείται» πολιτικά σ' όλους τους κοινωνικούς χώρους, αν δεν κλείνει μέσα της μάζες πολιτών, αν δεν καθοδηγεί τη λαϊκή δύναμη, τότε δεν έχει να προσφέρει τίποτα. Η επανάσταση για την επανάσταση είναι ένας στείρος ανούσιος α-πολιτικός ακτιβισμός που τουλάχιστον σ' εμάς τους οπαδούς της εθνικιστικής αριστεράς δεν έχει θέση.

Ξεκαθαρίζοντας τι εννοούμε εμείς με τον όρο επανάσταση, θα πρέπει να μιλήσουμε και πως την «βλέπουμε». Τι αντιπροσωπεύει για μας η επανάσταση; Είναι μια επανάσταση για να πάρουμε την εξουσία; Ασφαλώς και όχι. Αυτό είναι αποκλειστικά το πρώτο βήμα. **Η Επανάσταση για μας δεν έχει όρια, είναι αδιάκοπη.** Υπάρχουν σήμερα 3 ειδών επαναστάσεις.

1) Επαναστάσεις εξουσίας. Αυτή έχει ως αποκλειστικό σκοπό την κατάληψη της εξουσίας και τίποτα περισσότερο. Είναι μια καθαρής μορφή «αστική» επανάσταση.

2) Η διαρκής επανάσταση του Τρότσκυ. Αυτή η θεωρία του Τρότσκυ αναφέρει ότι

στο παρόν βρίσκονται συγκεντρωμένες όλες οι αντιφάσεις και θα πρέπει να λυθούν **τελικά.** Δε δέχεται την ύπαρξη ενδιαμέσων σταδίων. Και αυτή η μορφή επανάστασης είναι απορριπτέα, διότι «ισοπεδώνει» τα πάντα χωρίς να λογαριάσει τις συνέπειες.

3) Η αδιάκοπη επανάσταση του ΜΑΟ. **Αυτό σημαίνει επανάσταση, σταθεροποίηση των επαναστατικών θεσμών, οικοδόμηση, συσσώρευση νέων αντιθέσεων, νέα επανάσταση.** Σταθεροποίηση και ανάπτυξη απ' τη μια μεριά, επανάσταση απ' την άλλη. Να ο δικός μας δρόμος, ο δρόμος των εθνικιστών επαναστατών της εθνικιστικής αριστεράς! Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος και η εθνικολαϊκή κοινότητα δεν γίνονται απ' τη μια μέρα στην άλλη. Το γκρέμισμα των αστικών δομών του κράτους θέλει χρόνο και επιμονή. Οι οπαδοί της άμεσης, σε σχέση με τό χρόνο, επανάστασης δεν έχουν θέση στο κίνημά μας.

Με το ν' ανεβούμε στην εξουσία η μάχη δεν έχει τελειώσει αλλά μόλις που θα αρχίζει! Νομίζετε ότι η μεγαλοαστική τάξη θα παραδώσει τα όπλα; Ακριβώς το αντίθετο. Θα πολεμήσει τώρα ακόμα πιο λυσσαλέα. Θα προσπαθήσει να βρει ερείσματα για να συμμαχήσει μέσα στο νέο κράτος. Μέσα σε κάθε επαναστατικό κόμμα,

έλεγε ένας από τους δασκάλους μας ο Μάοπάρχουν τρεις τάσεις.

α) η επαναστατική - αριστερή

β) η υπερεπαναστατική - ακροαριστερή

γ) η αντεπαναστατική δεξιά

Στην τρίτη τάση, συνεχίζει, θα υπάρχει πάντα πρόσβαση από την αστική τάξη. Η τρίτη τάση σ' εμάς τους Εθνικιστές είναι η «εθνική» δεξιά. Γι' αυτό όσο περισσότερο την απομονώσουμε τόσο το καλύτερο για όλους μας.

Εκείνο που πρέπει να συντρίψουμε πρώτα είναι το αστικό νομικό καθεστώς. Ο Μαρξ έλεγε απευθυνόμενος προς τους αστούς νομικούς πως «το δίκαιό σας δεν είναι τίποτε άλλο από την ταξική σας συνείδηση μετουσιωμένη σε νόμους»!!! Πρέπει να εμποδίσουμε τις ταξικές διαβρωτικές καταστάσεις των αστικών κομμάτων που διαιωνίζουν την ταξική εκμετάλλευση του λαού, λέγοντας κι όλας ότι αγωνίζονται για το συμφέρον του... Τα στηρίγματα του καπιταλιστικού συστήματος θα τσακιστούν. Εκτός απ' τα αστικά κόμματα θα πρέπει να χάσουν την κυριαρχική τους εξουσία τόσο οι μασόνοι όσο και οι καπιταλιστές - πλουτοκράτες. Η εξουσία του λαού μέσω του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος πάνω στ' αστικά παράσιτα, θα θεμελιωθεί με την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας και κράτους, με την δημιουργία νέων σχέσεων μεταξύ κράτους και λαού. Στον οικονομικό τομέα η δημιουργία μεγάλων συναιτεριστικών μονάδων υπό την επίβλεψη και βοήθεια του κράτους, θα επιτρέψει στους άμεσους παραγωγούς ν' αυξήσουν την οικονομική τους αυτοδυναμία, καθώς και τις εξαγωγικές τους δυνατότητες. Παράλληλα το κράτος πραγματοποιεί την ανάληψη από μέρους του της ιδιωτικής βαριάς βιομηχανίας, τόσο των ελληνικών όσο και των ξένων επιχειρήσεων. Όλα αυτά όπως καταλαβαίνετε θέλουν χρόνο, γι' αυτό η επανάσταση που μας ικανοποιεί είναι η αδιάκοπη. Ο μεγαλύτερος όμως αγώνας του εθνικολαϊκού κράτους και του εθνικιστικού κόμματος, είναι η αλλαγή νοοτροπίας εκ μέρους του λαού, την εξάλειψη απ' τον λαό του αστικού τρόπου «σκέπτεσθαι» όπου η αστική προπαγάνδα έχει επί τόσες δεκαετίες «φυτέψει» στο μυαλό του μέσου πολίτη. Αυτός πραγματικά είναι ένας τιτάνιος αγώνας ενάντια στ' αστικά κατάλοιπα της κοινωνίας που προϋποθέτει βέβαια τη δημιουργία κι ενός ανάλογου εκπαιδευτικού προγράμματος, καθώς και την κατάλληλη οργάνωση της νεολαίας.

Να γιατί λοιπόν χρειάζεται η αδιάκοπη επανάσταση. Γιατί θα είναι μια επανάσταση κατά κύματα σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Ο Χίτλερ και ο ΜΑΟ την χρησιμοποίησαν και νίκησαν. Εμείς;

Νικήτας Βάλβης

ΠΑΤΡΙΔΑ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ποιον υπηρετούμε; Πρόκειται για ένα βασικό πρόβλημα ένα πρόβλημα αρχής. Το ουσιαστικό είναι να υπηρετούμε τις μάζες και να ξέρουμε πως να τις υπηρετούμε. Το καθήκον μας είναι να είμαστε υπεύθυνοι μπροστά στο λαό και την πατρίδα. Ολοκληρωτική παραμέριση του εαυτού μας, απόλυτη αφιέρωση στους άλλους. Να ξεκινάμε από τις μάζες για να ξαναγυρνάμε σ' αυτές να συγκεντρώνουμε τις ιδέες τους, μετά να τη ξαναμεταδίδουμε σ' αυτές, ώστε με αποφασιστικότητα να τη βάζουν σε εφαρμογή.

Στην επανάσταση και τη σοσιαλιστική οικοδόμηση πρέπει να εφαρμόζουμε τη γραμμή των μαζών, να κινητοποιούμε ανεπιφύλακτα τις μάζες και να εξαπολύουμε πλατιά μαζικά κινήματα. Δεν πρέπει σε καμιά στιγμή ν' αποκοβόμαστε από τις μάζες, μόνο έτσι θα μπορέσουμε να τις γνωρίσουμε, να τις καταλάβουμε, να γίνουμε ένα μαζί τους, και κατά συνέπεια να υπηρετήσουμε σωστά το λαό.

Η ιστορική πείρα χρειάζεται προσοχή. Οι διάφορες γραμμές και απόψεις πρέπει να εξηγούνται διαρκώς και με τρόπο καταληπτό. Αν μιλάμε γι' αυτές μόνο σε μια μειοψηφία, δεν θα πάμε καλά. Πρέπει να τις κάνουμε γνωστές στις πλατιές επαναστατικές μάζες.

Ένας σοσιαλιστής δεν πρέπει ποτέ να ξεκόβεται από τις μάζες, να βάζει τον εαυτό του πάνω απ' αυτές και να συμπεριφέρεται σαν μεγάλος άρχοντας. Αντίθετα,

πρέπει να παρουσιάζεται στις μάζες σαν απλός εργαζόμενος, να μπαίνει μέσα σ' αυτές και να γίνεται ένα μαζί τους.

Εμείς οι σοσιαλιστές, δεν σκοπεύουνε να γίνουμε «μεγάλα αφεντικά». Η επανάσταση για την οποία αγωνιζόμαστε είναι προς το συμφέρον του λαού και της πατρίδος. Καθένας μας πρέπει να έχει για κίνητρο ένα συνεπές επαναστατικό πνεύμα, σε καινούργιο, για να είναι γεμάτο δυναμισμό. Χωρίς την απόρριψη των σκουπιδιών και την εισροή νέου αίματος, το κόμμα δεν θα μπορεί να είναι δυναμικό. Οι σοσιαλιστές πρέπει νά δείχνουν δυναμισμό και σταθερή ἐπαναστατική θέληση και πίστη ακλόνητη, στο σοσιαλισμό, στην πατρίδα και το λαό. Μέσα σε κάθε κόμμα πάντα θα υπάρχουνε φράξιες και διαφορετικές πο-

μιά στιγμή δεν πρέπει να απομακρύνεται από τις μάζες. Όσο δεν κόβουμε τους δεσμούς μας με το λαό, θα είμαστε σίγουροι για τη νίκη μας.

Η δουλειά και η θέση του καθένα μας διαφέρουν, αλλά κάθε υπεύθυνος, όσο ψηλά κι αν βρίσκεται, πρέπει να συμπεριφέρεται προς το λαό ως απλός εργαζόμενος. Είναι απαράδεκτο να γίνεται κάποιος ψηλομύτης.

Ένα σοσιαλιστικό κόμμα πρέπει να πετάει ό,τι είναι παλιό και να αφομοιώνει το

λιτικές τάσεις. Πάντοτε έτσι ήταν κι ούτε πρόκειται ν' αλλάξει.

Πρέπει να κάνουμε πάλη ενάντια στην γραφειοκρατία. Αν θέλουμε να κάνουμε μια πλατιάς κλίμακας εθνική οικοδόμηση, πρέπει να ξεμπερδέψουμε με τη γραφειοκρατία και να δεθούμε στενά με το λαό.

Οι επαναστατικές πράξεις των Κόκκινων Φρουρών είναι μια έκφραση θυμού και μίσους απέναντι στην τάξη των γαιοκτημόνων, την αστική τάξη, τους ιμπεριαλιστές, τους ρεβιζιονιστές και τους λακέδες

τους, τους εκμεταλλευτές και καταπιεστές των εργατών, αγροτών, επαναστατών διανοουμένων και επαναστατικών κομμάτων και ομάδων, και αποδείχνουν ότι έχουμε δίκιο να ξεσηκωνόμαστε ενάντια στους αντιδραστικούς.

Ας μη μας κάνει μαθήματα πατριωτισμού η δεξιά αστική τάξη. Πατρίδα για μας είναι ο λαός, τον οποίον η δεξιά αστική τάξη εξαθλίωνε στην πείνα και την ανοχή.

Οι μόνοι πραγματικοί πατριώτες στην Κίνα είναι οι κομμουνιστές. Για τους τσιφλικάδες και τη δεξιά, πατρίδα ήταν οι τσέπες τους, τα λεφτά τους, και το ατομικό ταξικό σμφέρον τους.

Χωρίς να γκρεμίσεις δεν μπορείς να χτίσεις. Το να γκρεμίζεις σημαίνει ότι κριτικάρεις, ότι κάνεις την επανάσταση. Για να καταστρέψεις πρέπει να σκεφτείς, και το ότι σκέφτεσαι σημαίνει ότι χτίζεις. Έτσι έρχεται πρώτα το γκρέμισμα που μέσα του φέρνει το χτίσιμο. Μόνο έτσι θα φτιάξουμε μια μεγάλη σοσιαλιστική πατρίδα.

Ως σοσιαλιστές απορρίπτουμε το ξεπερασμένο, δημιουργοΰμε το καινούργιο. Ας ανθίσουν λοιπόν 100 λουλούδια. Κάτω το ραγιάδικο πνεύμα, ας θάψουμε το δογματισμό.

Κάτω οι βασιλιάδες της καπιταλιστικής κόλασης, λευτεριά για τους κολασμένους και την πατρίδα.

Η μεγαλύτερη χαρά για ένα σοσιαλιστή είναι να πολεμάει τους εχθρούς της πατρίδας του και του λαού του.

Για να σχηματίσουμε τις μελλοντικές γενιές των επαναστατών, πρέπει να τους δώσουμε την ευκαιρία να δυναμώσουν μέσα στην πρακτική της πάλης, έτσι ώστε να αποχτήσουν ένα άφοβο επαναστατικό πνεύμα: Τόλμα να σκέφτεσαι, να μιλάς, να ανοίγεις το δρόμο, τόλμα να κάνεις την επανάσταση.

Τελευταίους άφησα τους νέους, διότι αυτοί αποτελούν το μέλλον της επαναστάσεως και του σοσιαλισμού. Η μοίρα της Κίνας βρίσκεται στα χέρια τους. Είναι απαραίτητο οι μορφωμένοι νέοι να πάνε στα χωράφια και να αναμορφωθούν από τους φτωχούς αγρότες. Πρέπει να πείσουμε τα στελέχη να στείλουν τα παιδιά τους στο χωριό μόλις τελειώνουν τη μέση εκπαίδευση πρώτου ή δεύτερου κύκλου ή τα πανεπιστήμια. Μια δουλειά κινητοποίησης πρέπει να γίνει προς αυτήν την κατεύθυνση. Και οι σύντροφοι των αγροτικών περιοχών πρέπει να καλοδέχονται τους νέους.

Οι νέοι είναι η πιο ενεργή, η πιο δυναμική δύναμη της κοινωνίας μας. Είναι οι πιο φλογεροί στη μελέτη, οι λιγότερο δεμένοι με τις συντηρητικές ιδέες, και μάλιστα στην εποχή του σοσιαλισμού.

Οι νέοι πρέπει να σκέφτονται, να μιλούν και να δρουν με θάρρος, να έχουν δημιουργικό πνεύμα, δεν πρέπει να τα χάνουν μπροστά στις αυθεντίες και τις «εξοχότητες».

Ο άντρας κι η γυναίκα είναι ίσοι. Η Κινεζική επανάσταση θα θριαμβεύσει την ημέρα που οι γυναίκες της χώρας θα ξεσηκωθούν.

Είμαι βέβαιος ότι τα κόκκινα λάβαρα της επαναστάσεως θα δικαιωθούν. Η σοσιαλιστική μας επανάσταση άνοιξε νέους δρόμους τόσο για το λαό μας, όσο και για την πατρίδα μας. Ενωμένοι θα βαδίσουμε για μια νέα σοσιαλιστική Κίνα.

Ζήτω ο σοσιαλισμός, ζήτω η επανάσταση, ζήτω η Κίνα.

ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ

ΠΡΟΚΛΗΣΗ 1992: ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Η ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ;

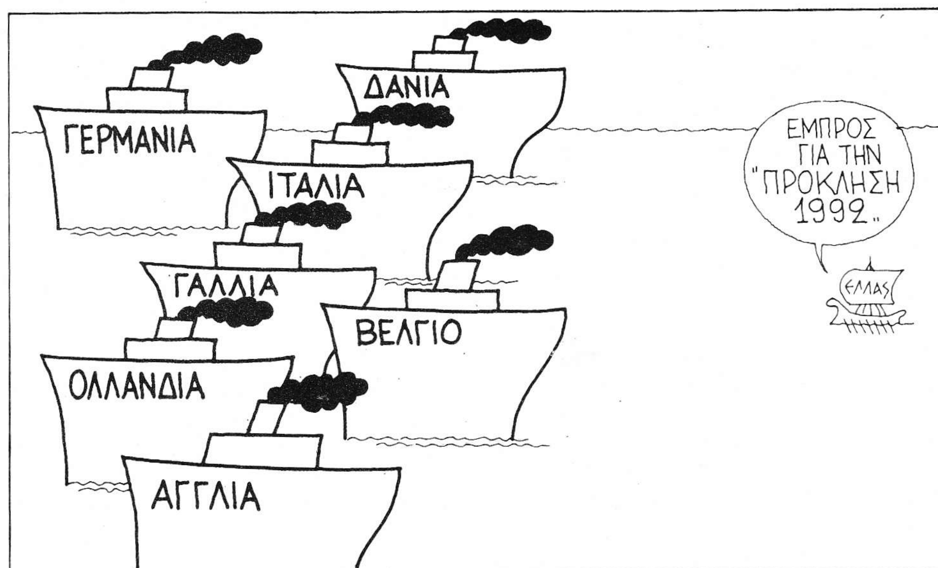
1992. Ένα έτος ορόσημο, ένα κομβικό σημείο για την Ευρωπαϊκή μας πατρίδα. Γνωρίζουμε τι είναι το 1992, ή γιατί επιχειρείται η ενοποίηση της κοινής αγοράς? Όχι, δεν το γνωρίζουμε, ή αν θέλετε γνωρίζουμε όσα θέλουν αυτοί που το «σκέφτηκαν».

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Στον παγκόσμιο καπιταλιστικό κόσμο οι δυνάμεις που καθορίζουν το παιχνίδι είναι οι εξής:

α) **Η Αμερική:** Οι Η.Π.Α. θέλουν να συνεχίσουν να παίζουν τον καθοδηγητικό ρόλο της ανάπτυξης του καπιταλισμού. Γνωρίζουν ότι αν χάσουν σ' αυτό το «παιχνίδι» θα ξοφλήσουν και ως πολιτική δύναμη. Πρός το παρόν θέλουν να καλύψουν τα εμπορικά τους ισοζύγια προς Ιαπωνία και Δ. Γερμανία και με τον καθορισμό του ύψους των επιτοκίων να περάσουν στην αντεπίθεση.

β) **Η Ιαπωνία:** Ο κίτρινος τίγρης έχει μπει ήδη πολύ δυναμικά στην παγκόσμια αγορά, έχει πάψει από καιρό ν' αποτελεί μέρος της «καπιταλιστικής περιφέρειας» ηγείτε της μεταβιομηχανικής τεχνολογικής επαναστάσεως. Το μεγάλο πρόβλημα της Ιαπωνίας παραμένει η έλλειψη πρώτων υλών.

γ) **Η Ευρώπη:** Η Ευρώπη είναι σήμερα η μικρή της συντροφιάς. Προσπαθεί απεγνωσμένα να φθάσει τους δύο πρώτους, αλλά μάλλον μένει στη μέση της διαδρομής... Οι καπιταλιστές που διοικούν την Ευρώπη σκέφτηκαν τότε πως μόνο μια Ενωμένη οικονομικά Ευρώπη θα μπορέσει να ανταγωνισθεί τις μεγαλοαστικές τάξεις των ΗΠΑ και Ιαπωνίας. Ακριβώς λοιπόν γι' αυτό το λόγο γίνεται η Ενοποίηση της κοινής αγοράς. **Για να μπορέσει πλέον η άρχουσα τάξη της Ενωμένης Ευρώπης να αμυνθεί στις καπιταλιστικές μάχες που θα δοθούν στην παγκόσμια αγορά.** Οι Ευρωπαίοι καπιταλιστές πιστεύουν ότι η ενοποίηση της ΕΟΚ θα τους δώσει τα απαραίτητα όπλα ώστε να μπορέσουν να πολεμήσουν ισότιμα τους Αμερικάνους και Ιάπωνες.

Του ΚΥΡ από το «Ένα»

Όπως είναι γνωστό στο φιλελεύθερο στρατόπεδο δεν ισχύει καθόλου το «καπιταλιστές όλου του κόσμου ενωθείτε». Ισχύει αποκλειστικά το «όποιος καπιταλιστής προλάβει, αυτός και κυβερνάει»!

Η ενοποίηση όμως δεν μπορεί να γίνει από τη μια στιγμή στην άλλη. Λόγω των οικονομικών διαφορών Βορρά - Νότου, πρέπει να επέλθει μια οικονομική εξισορροπία σ' όλες τις χώρες της Κοινότητας. Αυτή είναι και η πρόθεση του περίφημου «πακέτου Ντελόρ». Οι κυριώτερες επιδιώξεις του «πακέτου» είναι οι εξής:

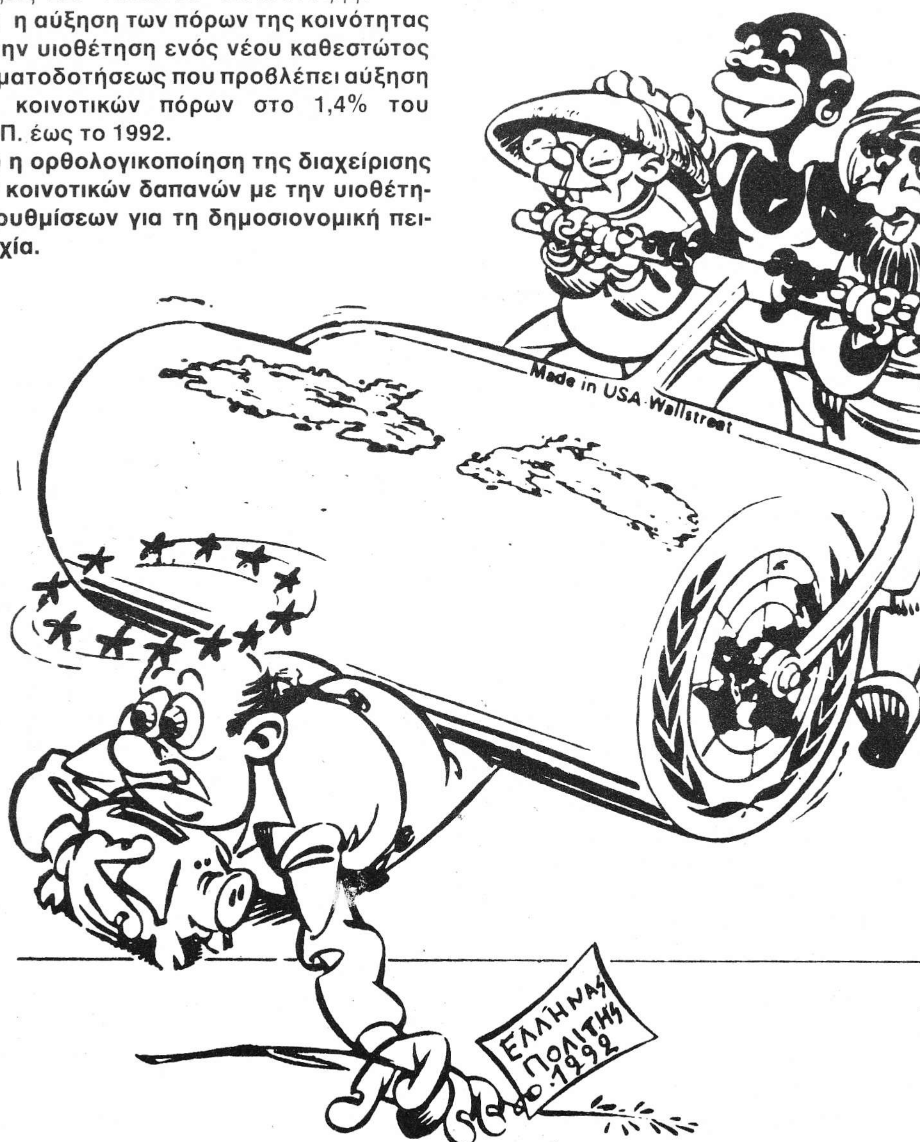
α) η αύξηση των πόρων της κοινότητας με την υιοθέτηση ενός νέου καθεστώτος χρηματοδοτήσεως που προβλέπει αύξηση των κοινοτικών πόρων στο 1,4% του Α.Ε.Π. έως το 1992.

β) η ορθολογικοποίηση της διαχείρισης των κοινοτικών δαπανών με την υιοθέτηση ρυθμίσεων για τη δημοσιονομική πειθαρχία.

γ) η αναμόρφωση των Διαρθρωτικών ταμείων και διπλασιασμό των πόρων τους έως το '92, ώστε ν' αναδειχθούν σ' αποτελεσματικά όργανα για την ενίσχυση της οικονομικής συνοχής.

δ) η αναμόρφωση της αγροτικής πολιτικής (ΚΑΠ) προκειμένου να περιορισθούν τα διαρθρωτικά πλεονάσματα γεωργικών προϊόντων, αλλά και το δημοσιονομικό κόστος.

Η ελληνική μεγαλοαστική τάξη έστω και καθυστερημένα προσπαθεί να μπει στο

παιχνίδι. προσπαθεί να πάρει έστω και τη θέση ουραγού της καπιταλιστικής τάξεως στην Ευρώπη. Να γλείψει λίγο και αυτή απ' το καπιταλιστικό κόκκαλο. Και επειδή φυσικά, λόγω «δημοκρατίας» ελέγχει τις πολιτικές δομές της χώρας, μας πιπιλάει το μυαλό, ότι δήθεν θα εξαφανισθούμε απ' τον ανταγωνισμό του '92, δεν θα μπορέσουμε να επιζήσουμε ως λαός, αντί να πει το σωστότερο ότι αυτή θα εξαφανισθεί απ' το μοίρασμα του κόσμου.

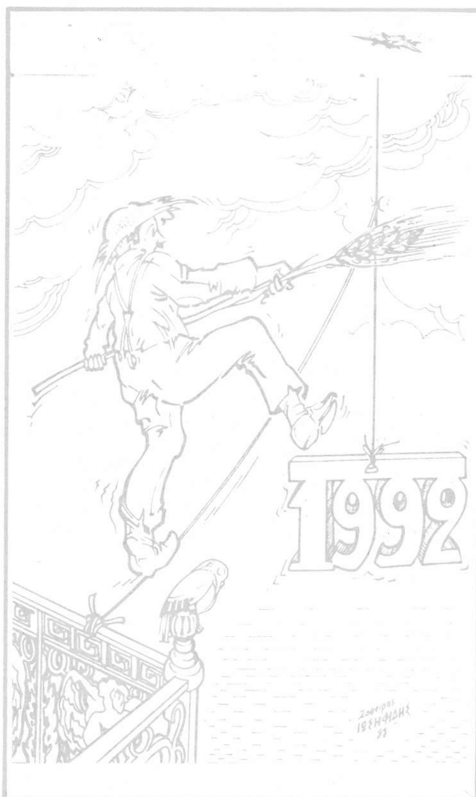
Για ποιόν ν' αυξήσουμε την αποδοτικότητα και την παραγωγικότητα, για την πατρίδα; **Μα δεν υπάρχουν πατρίδες σήμερα σ' ολόκληρο τον κόσμο.** Υπάρχουν μόνο περιοχές, που **ήταν κάποτε πατρίδες,** που διοικούνται από κεφαλαιοκράτες. Και σίγουρα αυτές οι «περιοχές» δεν αποτελούν τις δικές «μας» πατρίδες. Ο ύμνος της διεθνούς «δεν έχουμε σύνορα δεν έχουμε πατρίδες», δεν έγινε πραγματικότητα από τους κομμουνιστές αλλά από τους καπιταλιστές. Αυτό άλλωστε το παραδέχεται ρητά και ο Γιώργος Καραμπελιάς σήμερα. Ας αφήσουμε τους «Έλληνες» καπιταλιστές να συντριφτούν από τους ευρωπαίους ομολόγους τους! Αυτό το σαμποτάζ πρέπει να γίνει όχι μόνο σε τοπικό αλλά σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Αυτοί που δεν έχουν να χάσουν τίποτα από το Ευρωπαϊκό καπιταλιστικό ναυάγιο είμαστε εμείς οι εθνικιστές καθώς και ολόκληρος ο λαός. Οι πλουτοκράτες όμως έχουν να χάσουν πολλά πράγματα...! Είναι για γέλια να καλούν οι καπιταλιστές τον λαό, αυτόν που έχουν κάτω απ' το πέλμα της ταξικής τους δικτατορίας, να τους βοηθήσει νά «φτιάξουν» την Ευρώπη. Την Ευρώπη **«τους».** Αν καταφέρουμε να μεγαλώσουμε τα ρήγματα στο εσωτερικό του καπιταλιστικού κόσμου μετά το '92, τότε δεν αποκλείεται να έχουμε ένα μεγάλο «κραχ», το οποίο να ρίξει απ' το θρόνο τους μεγαλοαστούς, και να ανεβάσει στην εξουσία τις επαναστατικές δυνάμεις που θα έχουν συμβάλει στην γέννηση αυτού του «κραχ»...

Η ενοποίηση της κοινής αγοράς ήταν αναγκαστική εκλογή και όχι πολιτική βούληση του συστήματος. Το πέρασμα απ' τον ανταγωνιστικό στον μονοπωλιακό ή ολιγοπωλιακό καπιταλισμό επιφέρει και πολλές αλλαγές στις πολιτικές δομές.

Γι' αυτή την αγρότισσα το 1992 βρίσκεται πολύ μακριά...

Τώρα χρειάζεται μεγάλη και ακριβή σχεδιοποίηση στην αγορά, ώστε να γίνονται κατά τους υπολογισμούς οι αποσβέσεις, πράγμα που προϋποθέτει μια ομαλή και χωρίς ξαφνικές διακυμάνσεις αγορά. Μια τέτοια αγορά δεν εξασφαλίζει η σημερινή κατάσταση. Θα την εξασφαλίσει όμως και με το παραπάνω η Ευρώπη του 1992... Για πολλοστή φορά βλέπουμε το κράτος, αστικό πάντα, να γίνεται όργανο του καπιταλισμού. Άπαξ κι αυτό είναι δεδομένο, ο αγώνας των εθνικιστών γίνεται και αντικρατικός. Θα επαναλάβουμε για χιλιοστή φορά μέσα από το περιοδικό, πως η **«δικιά μας» σκέψη** δεν πρέπει να βρίσκεται στη λογική και στους υπολογισμούς του συστήματος. **Πρέπει να είναι όχι μόνο έξω από αυτούς, αλλά και ενάντιά τους.** Οτιδήποτε αλλαγή θα γίνεται από δω και πέρα στο αστικό καθεστώς, θα έχει ως σκοπό την περαιτέρω διαιώνισή του, γι' αυτό πρέπει εμείς οι εθνικιστές - επαναστάτες να τις πολεμήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις. Πρέπει επιτέλους να συνειδητοποιήσουμε πως αυτή η Ευρώπη είναι «δική τους» και ότι αν πετύχει ο στόχος τους της ΕΟΚ του 1992, μετά θα είναι πιο δύσκολο για όλους μας να κτυπήσουμε το σύστημα. Παράλληλα ο αγώνας των εθνικιστών πρέπει να λάβει μια διεθνική μορφή. Απ' τη στιγμή που διεθνοποιείτε ο καπιταλισμός πρέπει να «διεθνοποιηθεί» και

ο εθνικοσοσιαλισμός. Αν ο αγώνας μας μείνει στα στενά τοπικά πλαίσια, δεν χρησιμοποιώ τη λέξη «σύνορα» διότι αυτά θα έχουν καταργηθεί τότε δεν πρόκειται να πετύχουμε απολύτως τίποτα. θα εκμηδενισθούμε αυτοστιγμή. Το 1992 θα είναι οριακό σημείο τόσο για τους καπιταλιστές όσο και τους εθνικιστές. Το σύστημα ή θα υπερνικήσει τις δυσκολίες του ή θα τα «τινάξει». Όπως και να έχει το πράγμα, με κανένα τρόπο δεν πρέπει να πάμε πίσω απ' την μεγαλοαστική τάξη της Ελλάδος, η οποία με τη σειρά της τρέχει πίσω απ' τη μεγαλοαστική τάξη της Ευρώπης, ανίκανη να πάρει μέρος στον πόλεμο. Ας αφήσουμε τους καπιταλιστές να «βγάλουν τα μάτια τους» και ας κυττάξουμε πως να επωφεληθούμε περισσότερο. Με τίποτα δεν πρέπει να πάρουμε μέρος στη μάχη αυτή, διότι γίνεται για συμφέροντα που αντιστρατεύονται τις δικές μας ιδέες. Με το δίκιο του να ανησυχεί ο κ. Παπανδρέου, ο κ. Μητσοτάκης αν θα ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις του 1992.

Η πίεση που δέχονται από τους Έλληνες καπιταλιστές στο να φτιάξουν την υποδομή μέσα από την οποία το «ελληνικό» κεφάλαιο να ανταγωνισθεί το ξένο είναι μεγάλη.

Σ' αυτή τους την προσπάθεια εμείς οι εθνικιστές-επαναστάτες στεκόμαστε «αδιάφοροι». Στεκόμαστε στα λόγια του Καντάφι, πως οι έννοιες «εθνικός» και «καπιταλισμός», είναι έννοιες αντίθετες μεταξύ τους. Καταφέρνοντας να μην παρασυρθούμε απ' τις «σειρήνες» του συστήματος, απ' τις «εκκλήσεις» των κυβερνήσεων «μας», ετοιμαζόμαστε να πάρουμε μέρος στην πλέον καθοριστική μάχη του αιώνα μας. Όπως και να έρθουν όμως τα πράγματα, εμείς οι εθνικιστές είμαστε οι μόνοι που δεν έχουμε να χάσουμε απολύτως τίποτα. Και αυτό γιατί εδώ και 43 χρόνια ανήκουμε στους χαμένους...

Ανδρέας Βούλγαρης

ΟΙ ΚΡΟΥΤΣΩΦΙΚΟΙ

Οι «Κρουτσωφικοί» είναι το τελευταίο βιβλίο του Enver Hoxa που δημοσιεύτηκε στην Αλβανία το 1980. Μέσα από τις 500 σελίδες του, ο συγγραφέας επιχειρεί να σκιαγραφήσει τις προσωπικότητες των κομμουνιστών ηγετών της μετασταλινιστικής Ρωσίας και παρουσιάζει ανέκδοτες προσωπικές μαρτυρίες εκείνης της τόσο ταραγμένης εποχής.

Πιστός στο πνεύμα των προηγούμενων βιβλίων του ο Hoxa, για μια ακόμα φορά, υπεραμύνεται της απόλυτης σταλινικής ορθοδοξίας του και καταγγέλει βίαια και δίχως περιστροφές το αντισταλινικό μένος των καινούργιων ηγετών του Κρεμλίνου.

Γραμμένο πριν από την άνοδο στην εξουσία του Μ. Γκορμπατσώφ και πριν από την εξαγγελία της «περεστρόϊκα» το βιβλίο αυτό αποκτά αυτοδίκαια ένα προφητικό χαρακτήρα.

BERIA

Τον Ιανουάριο του 1954 συνάντησα στην Μόσχα του Kruscev (Κρουτσώφ) που ήταν ήδη πρώτος γραμματέας του Κ.Κ.Σ.Ε. Μιλούσε δυνατά με χειρονομίες και κουνούσε νευρικά το κεφάλι. Μερικές φορές σταματούσε, έκανε κάποια ερώτηση και δίχως να περιμένει απάντηση ξανάρχιζε την ομιλία του πηδώντας από το ένα θέμα στο άλλο.

«Το κόμμα» έλεγε με ύφος καθηγητή «οδηγεί, οργανώνει, ελέγχει. Ο Beria (Μπέρια) όμως ήθελε να διαλύσει το κόμμα... εσείς μας βοηθήσατε τον περασμένο χρόνο να ξεσκεπάσουμε τον Beria (Μπέρια). Δυσφημίζοντας τον Μπέρια, ο Kruscev εδραίωνε την θέση του στην διοίκηση του κόμματος και του Κράτους, κατακτούσε το Υπουργείο των Εσωτερικών και προετοίμαζε την επίθεση ενάντια στην μνήμη του Stalin.

STALIN

Την ενότητα του κόμματος, ο Stalin δεν την δημιούργησε με τον τρόμο όπως ισχυρίζονται ο Kruscev και οι Κρουτσωφικοί. Η εμπιστοσύνη που συγκεντρώθηκε γύρω από το άτομό του βασιζόταν στο αίσθημα δικαιοσύνης του και στην πραγματική ικανότητά του να υπερασπισθεί την Σοβιετική Ένωση και

τον Λενινισμό. Ο Stalin προώθησε με σοφία τον ταξικό αγώνα, χτύπησε δίχως οίκτο (και έκανε πολύ καλά) τους εχθρούς του σοσιαλισμού. Αν τώρα κατά την διάρκεια αυτού του δίκαιου αγώνα σημειώθηκαν κάποιες υπερβολές αυτές δεν πρέπει να αποδοθούν στον Stalin αλλά στον Kruscev, στον Beria και στην παρέα τους.

COMECON

Ο τρόπος με τον οποίο οργανώνονταν οι συναντήσεις της Comecon δημιουργούσαν πολλές αμφιβολίες αν βρισκόμασταν πραγματικά ανάμεσα σε μαρξιστές-λενινιστές ή ανάμεσα σε μεμψίμοιρους εμπόρους. Ο Ulbricht, ο Novotny, ο Ochab, Dej, ο Kadar, ο Gomulka, ο Cyrankiewocz, ο Jivkov έκαναν παράπονα ότι παραμερίστηκαν και ύψωναν τις φωνές τους ζητώντας ο καθένας, περισσότερη βοήθεια από τους υπόλοιπους.

Συγκεκριμένα θυμάμαι την συγκέντρωση του Ιουνίου 1956 τρεις ή τέσσερεις μήνες μετά το ΧΧ Συνέδριο. Ο Πολωνός Ochab πήρε τον λόγο: «Αν θέλετε κάρβουνο πρέπει να κάνετε επενδύσεις στην Πολωνία. Πρέπει να καλυτερεύσουμε τις συνθήκες διαβίωσης των ανθρακορύχων· η κατάσταση έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που υπάρχει κίνδυνος απεργίας των εργατών ή χειρότερα εγκατάλειψης των ορυχείων».

Ο Gerö, ο Ulbricht και ο Dej σχολίασαν τα λόγια του Ochab βρίζοντας όσο χειρότερα μπορούσαν τους Πολωνούς.

Τότε μπήκε στην μέση ο Kruscev:

«Αν δεν σας φτάνουν οι εργάτες σας ή αν αποφασίσουν να φύγουν, μπορούμε να σας στείλουμε εργάτες από άλλες χώρες». Ο Dej επέμενε ότι έπρεπε να γίνουν σεβαστές οι αποφάσεις που είχαν ληφθεί προηγουμένως.

«Βέβαια» είπε ο Gerö «οι αποφάσεις είναι σεβαστές· από μας ζητήθηκε να στρέψουμε κάποιες βιομηχανίες στην παραγωγή πολεμικού υλικού και ειδικών εξαρτημάτων αλλά στην συνέχεια κανείς δεν προθυμοποιήθηκε να αγοράσει παρόμοια προϊόντα».

Ο Kruscev πήρε πάλι τον λόγο και έκανε ένα κήρυγμα πάνω στην μετατροπή των βιομηχανικών προϊόντων και πρόσθεσε: «Πρέπει να μελετήσουμε την εμπειρία του Hitler και να προχωρήσουμε σε κάποια συμφωνία πάνω στα κοινά προγράμματα όπως σαν παράδειγμα εκείνο του εξοπλισμού».

Ακούσαμε πανικόβλητοι αυτό τον ύμνο στον Hitler.

Μίλησε ξανά ο Ochab: «Δώστε μας τουλάχιστον τα σχέδια γι' αυτά τα προγράμματα».

«Δεν είσαστε άξιοι για κανένα σχέδιο» του απάντησε νευριασμένος ο Kruscev «γιατί οι δυτικοί θα σας το πάρουν όπως σας πήραν την εφεύρεση των αεροπλάνων που σας δώσαμε. Σας δώσαμε την μυστική αναφορά στο ΧΧ Συνέδριο και εσείς το τυπώσατε και το πουλήσατε 20 zloty το αντίτυπο· δεν ξέρετε να φυλάτε μυστικά».

Επενέβη ο Bulganin:

«Σας δώσαμε άλλα 4 μυστικά σχέδια και τα χάσατε». Ο Ochab παραδέχθηκε ότι κάποιος τα είχε φυγαδεύσει στην Δύση.

Η ΑΝΤΙΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Στη συνάντηση που είχα με την σοβιετική ηγεσία τον Ιούνιο του 1954 ύστερα από την επίθεση ενάντια στον Beria που στο μεταξύ είχε εξουδετερωθεί, ο Kruscev άρχισε να μιλά για τον ρόλο του πρώτου γραμματέα του κόμματος για την σπουδαιότητα που είχε η απονομή του αξιώματος αυτού στον πλέον κατάλληλο άνθρωπο καθώς και για την υποβιβασμένη θέση του πρωθυπουργού «ώστε να μη δημιουργεί προβλήματα στα διάφορα άλλα διοικητικά πλαίσια».

Ο Malenkov που ήταν ακόμη πρωθυπουργός τον άκουγε ανέκφραστος.

Επενέβη τότε ο Voroscilov λέγοντας ότι ο Kruscev δεν είχε πρόθεση να αρνηθεί την σπουδαιότητα του πρωθυπουργού. Εκείνο που κατάφερε ήταν να χειροτερέψει την κατάσταση. Μετά από την απομάκρυνση του Malenkov και την προσωρινή αντικατάστασή του από τον Bulganin, ήρθε η σειρά του Molotov.

Η καθαίρεση αναγγέλθηκε στις 2 Ιουνίου 1956, την μέρα που η Pravda δημοσίευε στην πρώτη σελίδα μια μεγάλη φωτογραφία του Tito μ' ένα «Dodro pajalovat» και στην τέταρτη σελίδα η στήλη «χρονικά»

τελείωνα με την είδηση της «μη αποδοχής» της θέσης από τον Molotov.

Στην πραγματικότητα έχανε την θέση ύστερα από απαίτηση του Tito, τις παραμονές της πρώτης επίσκεψης του Γιουγκοσλαύου προέδρου μετά την ρίξη του 1948-9 στην Σοβιετική Ένωση.

Το PUTSCH του Kruscev ο Polianski, δημιούργημα του Kruscev μας διηγήθηκε ότι κατά την διάρκεια της συνεδρίασης του praesidium της Κεντρικής Επιτροπής, το καλοκαίρι του 1957, ο Kruscev βρέθηκε στο χώρο της μειοψηφίας και απογυμνώθηκε από το αξίωμα του πρώτου γραμματέα. Όλα αυτά διήρκεσαν μόνο λίγες ώρες. Οι στρατάρχες κύκλωσαν το Κρεμλίνο με τα τεθωρακισμένα ενώ τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής μεταφέρθηκαν βιαστικά στην Μόσχα με αεροπλάνο. «Μπήκαμε στο Κρεμλίνο» αναφέρει ο Polianski «και ζητήσαμε να οδηγηθούμε στην αίθουσα των συνεδριάσεων.

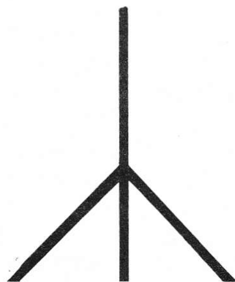
Ο Voroscilov μας έκλεισε κατάμουτρα την πόρτα αλλά εμείς απειλήσαμε πως θα τον συλλάβουμε. Έτσι μπήκαμε μέσα και ανατρέψαμε την κατάσταση».

Ο Kruscev και ο Mikoyan βρήκαν ελεύθερο πεδίο για την άνοδό τους στην εξουσία γιατί οι άλλοι, από τον Malenkov και τον Voroscilov μέχρι τον Beria και τον Bulganin αποδείχθηκαν τυφλοί και αδέξιοι. Από βετεράνοι επαναστάτες είχαν γίνει εκπρόσωποι της γραφειοκρατικής «νομιμότητας».

Όταν θέλησαν να ανατρέξουν σ' αυτή ακριβώς την νομιμότητα ενάντια στην συνωμοσία των Κρουτσωφικών το παιχνίδι είχε ήδη τελειώσει.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗΚΑΝ 15 ΧΡΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΑΟ

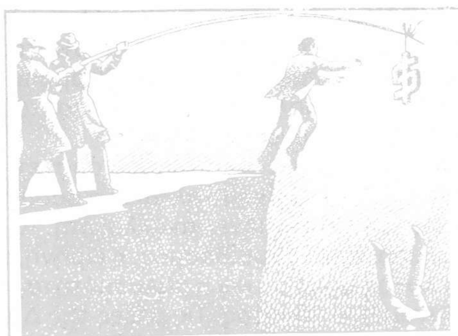
ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ,
ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ, ΣΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΜΑΣ,
ΣΤΟΥΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΜΑΥΡΟΚΟΚΚΙΝΕΣ
ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ ΜΑΣ.

ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ: ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΜΕΣΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Οι Εθνικιστές πολλές φορές, αν όχι πάντα, αντιμετωπίζουν με κάποια επιφύλαξι τις συγκρούσεις στους «θερμούς» κοινωνικούς χώρους. Την στιγμή που η χώρα μας βάλλεται πανταχόθεν, κυκλωμένη από εχθρικούς Λαούς θεωρούν περιττή πολυτέλεια τις εσωτερικές διαμάχες, την αποδυνάμωσι της πρώτης γραμμής. Οι προτάσεις τους αποσκοπούν στην εδραίωσι της κοινωνικής ειρήνης και τον σχηματισμό ενός αρραγούς μετώπου απέναντι στις εξωτερικές απειλές. Κατά περίεργο όμως τρόπο η προοπτική αυτή προβάλλεται και από γνωστούς πολιτικούς της αστικής παράταξης: Ο Μητσοτάκης μιλά για συναίνεσι, ο Φλωράκης μιλά για συναίνεσι, ο Ραυτόπουλος κι ο Παπαλεξόπουλος μιλούν για συναίνεσι...

Τι αντιπροσωπεύει όμως η συναίνεσι στο αστικο-κοινοβουλευτικό καθεστώς; Απλούστατα την υποταγή όλων των κοινωνικών δυνάμεων στην άρχουσα οικονομικο-πολιτική κάστα. Η λεγόμενη«κοινωνική ειρήνη» δεν είναι παρά ένας μύθος στήριξης των σημερινών αρνητικών κατεστημένων. Όταν αρχίσει ο διάλογος, η συγκατάβασι, η υπαναχώρησι παύει να υφίσταται το αγωνιστικό πνεύμα, η πολεμική αρετή, η ηρωϊκή αντίληψι της ζωής. Κι αυτό έχει δυσμενή αποτελέσματα σ' όλα τα κοινωνικά επίπεδα. Ακόμα και οι «άρχοντες» αποχαυνώνονται εφησυχασμένοι από την έλλειψη αντιπάλου. Όσο για τους «αρχόμενους» αυτοί περιορίζονται στο κυνήγι του προσωρινού κέρδους, της ευχαρίστησης της στιγμής δίχως μεταφυσικές ή συλλογικές ανησυχίες.

Απ' τις αρχές του αιώνα μας ο Σορέλ παρατηρεί: «Τα πάντα μπορούν να περισωθούν αν το προλεταριάτο, διά της βίας, κατορθώσει να αποκαταστήση σταθερά την διαίρεσι της κοινωνίας σε τάξεις και να αποδώσει στην αστική τάξη κάτι απ' την ενεργητικότητά της... Η προλεταριακή βία όχι μόνο μπορεί να εξασφαλίσει την μελλοντική επανάσταση, αλλ' επίσης φαίνεται να είναι το μόνο μέσο το οποίο διαθέτουν τα ευρωπαϊκά έθνη, αποβλακωμένα από τις ανθρωπιστικές θεωρίες, για να ξαναβρούν την παλαιά τους ενεργητικότητα. Η βία αυτή τείνει να ξαναδώσει στον καπιταλισμό τις μαχητικές αρετές που είχε άλλοτε. Μια εργατική τάξι που ολοένα μεγαλώνει και είναι στερεά οργανωμένη μπορεί να εξαναγκάσει την κεφαλαιοκρατική τάξι να παραμένει δυναμική

στον βιομηχανικό αγώνα αν απέναντι σε μια αστική τάξι διχασμένη για κατακτήσεις και πλούσια, ορθωθεί ένα ενωμένο και επαναστατικό προλεταριάτο, η κεφαλαιοκρατική κοινωνία θα φθάσει στην ιστορική της τελειότητα... Ας χαιρετήσουμε τους επαναστάτες όπως οι Έλληνες εχαιρέτησαν τους Σπαρτιάτες ήρωες που υπεράσπισαν τις Θερμοπύλες και συνέβαλαν στην διατήρησι του φωτός στον αρχαίο κόσμο».

Μπορεί βέβαια οι κοινωνικοί συσχετισμοί σήμερα να έχουν αλλάξει η βασική όμως ιδέα παραμένει αναλλοίωτη. Όπου υπάρχει ο συμβιβασμός, η ειρήνη, ο διάλογος υπάρχει και η μαλθακότητα, η αδυναμία, ο θάνατος. Τις μάζες της Δεξιάς κάποτε τις εξέφραζαν ο Στρατός κι ο Βασιλιάς, η ΕΚΟΦ και η ΕΣΑ, ο αντικομμουνισμός κι η φανατική θρησκευτική πίστη.

Η δε Αριστερά, είχε τον ΕΛΑΣ και την ΟΠΛΑ, το σφυροδρέπανο και τους αποφασισμένους μέχρι θανάτου αντιφασίστες αγωνιστές. Ο ξεπεσμός και των δύο παρατάξεων είναι χαρακτηριστικός: οι νεολαίοι της Δεξιάς μπαινοβγαίνουν στις καφετερίες και τις DISCO, μασσάνε τσίχλα και διαρρυγνύουν τα ιμάτιαά τους αν τους χαρακτηρρίσει κανείς «Δεξιό», οι δε Αριστεροί κρύβουν το σφυροδρέπανο, υιοθετούν το «πρότυπο Γκορμπατσώφ» και μιλούν για ιδιωτική πρωτοβουλία και για ελευθερία της αγοράς. Οι διαφορές αμβλύνονται, οι μάσκες πέφτουν...

Βρισκόμαστε στο κλείσιμο του κύκλου. Ο πολιτισμός της Ευρώπης βαδίζει προς το τραγικό τέλος. Κάθε διάθεσι αγώνος, κάθε ζωική ενέργεια έχει χαθεί από τους ανθρώπους της φυλής μας. Μέσα όμως στο αχνό λυκόφως κάποιες σκιές κινούνται ακόμα.

Μια πνοή ανέμου διαπερνά τα χορταριασμένα τείχη και τις γκρεμισμένες πύλες. Είναι οι Δυνάμεις της Εξεγέρσεως και της Ανορθώσεως, οι τελευταίοι υπερασπιστές μιας παράδοσης χιλιετηρίδων. Κουρασμένοι και προδομένοι μα με την ευλογία του ήλιου στα μάτια τους προσπαθούν να δώσουν ισχύ στις λέξεις του αρχαίου ρητού: «Η Πίστις είναι πιο δυνατή από την φωτιά».

Είμαστε ΕΜΕΙΣ. Δεν είπαμε ακόμα την τελευταία μας λέξη. «Μεγάλοι Διδάσκαλοι» κι «εφησυχασμένοι συμπολίτες», «κόκκινοι πλιατσικολόγοι» και «σιχαμεροί προδότες του αγώνα» μην επαναπαύετε στις δάφνες σας.

ΜΕ ΑΙΜΑ ΘΑ ΚΤΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟ ΑΙΜΑ ΣΑΣ

Θ.Α.

Π.Δ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΗΡ. ΦΙΤΖΙΟΥ
ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ
ὁ πρωτομάρτυς
ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ